

*Sylvia Day*

# Verslaafd aan jou



A.W. Bruna Fictie

Zijn das was zilverkleurig en zijn overhemd stralend wit. Doordat hij geen enkele kleur droeg, kwamen zijn wonderlijk blauwe ogen nog beter uit. Naar hem kijken, zoals hij daar stond met zijn jasje open en zijn handen losjes in zijn broekzakken, voelde net alsof ik frontaal tegen een muur botste die ik niet had gezien.

Ik stond plotseling stil, mijn blik gefixeerd op de man die zelfs nog aantrekkelijker was dan ik me herinnerde. Ik had nog nooit zulk intens zwart haar gezien. Het glansde en was vrij lang. De punten dwarrelden over zijn kraag. Die sexy haarlengte gaf de succesvolle zakenman een kwajongensachtige aantrekkingskracht, als een toef slagroom op *hot fudge brownie*-ijs. Mijn moeder zou zeggen: 'Alleen schurken en bandieten hebben zulk haar.'

Ik moest in mijn handen knippen om me ervan te weerhouden zijn haar aan te raken, om te zien of het ook echt aanvoelde als de kostbare zijde waar het op leek.

De deuren gingen bijna dicht. Hij stapte vriendelijk vooruit en drukte een knop op het paneel in om ze open te houden. 'Er is ruimte genoeg voor ons allebei, Eva.'

Het geluid van die raspende, onverbiddelijke stem sleurde me uit mijn bedwelming. Hoe wist hij nou hoe ik heette?

Ik wist het weer: hij had mijn identiteitspasje opgeraapt toen ik dat had laten vallen in de hal. Heel even overwoog ik te zeggen dat ik op iemand wachtte, zodat ik de volgende lift naar beneden kon nemen, maar mijn hersenen begonnen opeens weer te functioneren.

Wat was er in godsnaam met me aan de hand? Goed, blijkbaar werkte hij in het Crossfire. En wat dan nog? Ik kon hem toch moeilijk elke keer dat ik hem zag ontwijken, en waarom zou ik ook eigenlijk? Als ik mezelf zover wilde krijgen dat ik naar hem kon kijken terwijl zijn aantrekkelijkheid me koud zou laten,

moest ik hem gewoon zo vaak tegenkomen dat hij bij het meubilair zou gaan horen.

Ja hoor! Alsof dát ooit zou gebeuren.

Ik stapte de lift in. 'Dank u wel.'

Hij liet de knop los en stapte weer achteruit. De deuren gingen dicht en de lift ging naar beneden.

Ik had er onmiddellijk alweer spijt van dat ik had besloten toch bij hem in de lift te stappen.

Ik was me zo bewust van hem dat ik over mijn hele huid de kriebels kreeg. Hij vulde de ruimte met zijn aanwezigheid. Hij straalde een tastbare energie en seksuele aantrekkingskracht uit die me onrustig heen en weer liet schuifelen. Mijn ademhaling werd al net zo onregelmatig als mijn hartslag. Ik voelde me opnieuw onverklaarbaar tot hem aangetrokken, alsof hij in stilte iets eiste waarop ik instinctief en willoos moest ingaan.

'Goeie eerste dag gehad?' vroeg hij. Daar schrok ik van.

Zijn galmende stem vloaide in een verleidelijk ritme over me heen. Hoe wist hij nou weer dat het mijn eerste dag was?

'Ja, hoor,' antwoordde ik vlak. 'En u?'

Ik voelde zijn blik over mijn profiel glijden, maar bleef mijn aandacht op de geborsteld aluminium liftdeuren richten. Mijn hart klopte als een bezetene en mijn maag tolde. Ik voelde me verward en geheel van mijn stuk gebracht.

'Nou, voor mij was het niet de eerste,' antwoordde hij geamuseerd. 'Maar hij was geslaagd. En hij wordt steeds beter.'

Ik knikte en perste er een glimlach uit, maar ik had geen flauw idee waar hij op doelde. De lift remde af bij de elfde verdieping, drie mensen stapten in en begonnen enthousiast met elkaar te praten. Ik deed een stap terug om plaats voor hen te maken en me in de hoek van de lift tegenover de Donkere Adonis terug te kunnen trekken. Alleen... hij stapte ook opzij, zodat hij naast me kwam staan. Opeens stonden we nog dichter bij elkaar dan daarvoor.

Hij schikte zijn perfect geknoopte das een beetje en zijn arm raakte daarbij de mijne. Ik zoog een diepe teug lucht naar binnen en probeerde mijn intense bewustzijn van hem te negeren door me te concentreren op het gesprek dat voor onze neus plaatsvond. Dat was niet te doen. Hij was gewoon zo aanwezig. Zoals hij daar stond. Totaal volmaakt en adembenemend, en hij rook goddelijk.

Mijn gedachten gingen op de loop. Ik fantaseerde hoe hard zijn lichaam onder zijn pak zou zijn, hoe het zou aanvoelen als hij het tegen me aan drukte, of hij wel of niet fors geschapen was...

Toen de lift de hal bereikte, kreunde ik bijna van opluchting. Ik kon niet wachten tot de lift was leeggestroomd en zodra ik kon, deed ik een stap vooruit. Hij legde zijn hand stevig op mijn onderrug en liep met me mee, me de lift uit loodsend. Zijn aanraking op zo'n kwetsbare plek stuurde golfjes door me heen.

Bij de draaihekjes haalde hij zijn hand van mijn onderrug, waarna ik me wonderlijk verlaten voelde. Ik keek naar hem, probeerde hem te doorgronden, maar ook al keek hij me aan, uit zijn gezicht viel niets af te lezen.

'Eva!'

Op het moment dat ik Cary zag, die nonchalant tegen een marmeren zuil in de hal leunde, veranderde het hele plaatje. Hij droeg een spijkerbroek waarin zijn lange benen prachtig uitkwamen, en een zachtgroene oversized sweater die bij de kleur van zijn ogen paste. Iedereen in de hal keek naar hem. Ik ging langzamer lopen toen ik bijna bij hem was en de seksgod liep ons voorbij, ging door de draaideur en gleden vloeiend achter in de zwarte Bentley SUV met chauffeur die ik de avond ervoor bij de stoeprand had zien staan.

Cary floot toen de auto optrok. 'Zo zo. Als ik zie hoe je naar hem keek, was dat vast de man waar je het laatst over had, toch?'

'O, absoluut. Dat was hem.'

'Werken jullie soms samen?' Cary haakte zijn arm in de mijne en trok me door de gewone deur mee naar de straat.

'Nee.' Ik bleef op de stoep stilstaan om mijn platte schoenen aan te trekken en leunde op Cary terwijl de mensenmenigte langs ons heen stroomde. 'Hij vroeg me of ik een goeie eerste dag had gehad. Hij weet blijkbaar wie ik ben, terwijl ik helemaal niet weet wie hij is. Daar moet ik dus maar eens achter zien te komen.'

'Juist ja...' Hij grijnsde en ondersteunde me bij mijn elleboog, terwijl ik verre van charmant van de ene voet op de andere hinkte. 'Ik kan me niet voorstellen dat iemand nog kan werken als hij in de buurt is. Mijn hersenen sloegen echt op tilt.'

'Ach, dat hebben we allemaal toch weleens?' Ik ging rechtop staan. 'Kom, laten we gaan. Ik kan wel een borrel gebruiken.'

De volgende ochtend werd ik wakker met een licht dreunend gevoel achter in mijn schedel. Het was net alsof dat gedreun me uitlachte omdat ik een paar glazen wijn te veel had gedronken. Toch had ik, toen ik met de lift naar de negentiende verdieping ging, niet zoveel spijt van de kater als ik eigenlijk had moeten hebben. Ik kon kiezen tussen te veel alcohol drinken of met mijn vibrator in de weer gaan, en ik vertikte het om een door batterijen aangedreven orgasme te hebben waar de Donkere Adonis de hoofdrol in speelde. Niet dat hij daar achter zou komen of dat het hem zelfs kon schelen dat hij me zo geil maakte dat ik niet meer wist wat ik deed, maar zelf zou ik het wel weten en ik gunde zijn fantasieversie dat plezier niet.

Ik propte mijn spullen in de onderste la van mijn bureau en toen ik zag dat Mark er nog niet was, haalde ik een kop koffie en ging terug naar mijn hokje om mijn favoriete blogs over de reclamewereld te lezen.

‘Eva!’

Ik schrok toen hij opeens naast me stond, met zijn grijns van witte tanden tegen een gladde donkere huid. ‘Goeiemorgen Mark.’

‘Zeg dat wel. Volgens mij breng je mij geluk. Kom eens mee naar mijn kantoor? En neem je tablet mee. Vind je het erg om vanavond over te werken?’

Ik ging met hem mee en werd al net zo enthousiast als hij. ‘Tuurlijk niet.’

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen.’ Hij ging zitten.

Ik nam de stoel die ik de dag ervoor ook had genomen en opende snel een Notepad-programma.

‘Zo,’ zei hij, ‘we hebben een offerteaanvraag voor Kingsman Wodka gekregen en daar hebben ze expliciet mijn naam in genoemd. Dat is voor het eerst!’

‘Gefeliciteerd!’

‘Dankjewel, maar laten we daar nog maar even mee wachten tot we de opdracht ook echt binnen hebben. We zullen nog steeds moeten bieden als we het stadium van de offerteaanvraag hebben gehaald en ze willen me morgenavond ontmoeten.’

‘Wauw. Is dat de gebruikelijke procedure?’

‘Nee, meestal wachten ze tot we de offerteaanvraag hebben afgerond voordat ze met ons afspreken, maar Cross Industries heeft Kingsman net overgenomen en C.I. heeft tientallen dochtermaatschappijen. Dat is goeie business als we daartussen kunnen komen. Dat weten ze natuurlijk en daarom zetten ze ons zo onder druk, om te beginnen met die afspraak met mij.’

‘Gewoonlijk zou je er een team op zetten, toch?’

‘Ja, dan zouden we ons als groep presenteren. Maar zij weten wel hoe het gaat: ze weten dat een senior executive meestal de pitch doet, maar dat ze uiteindelijk een junior als ik toegewezen krijgen, en dus hebben ze me gewoon zelf al uitgekozen en willen ze me helemaal binnenstebuiten keren. Maar eerlijk is eerlijk: de offerteaanvraag geeft ook veel meer informatie dan ze ervoor terugvragen. Het is praktisch een resumé, dus kan ik ze er eigenlijk niet van beschuldigen dat ze onredelijk veeleisend zijn, alleen maar gedetailleerd. Dat is de gebruikelijke procedure wanneer je met Cross Industries te maken hebt.’

Hij streek met zijn hand over zijn dichte krullenbos, waardoor je kon zien dat hij gespannen was. ‘Wat vind jij van Kingsman Wodka?’

‘Eh... nou eh... eerlijk gezegd heb ik er nog nooit van gehoord.’

Mark leunde lachend achterover in zijn stoel. ‘Gelukkig maar. Ik dacht al dat ik de enige was. Nou ja, pluspunt is dat er geen slechte reputatie is die we moeten bijstellen. Geen nieuws is soms goed nieuws.’

‘Oké, hoe kan ik je helpen? Behalve door allerlei soorten wodka te onderzoeken en over te werken?’

Hij tuitte even zijn lippen en dacht erover na. ‘Schrijf dit maar op...’

We werkten door tijdens de lunchpauze en lang nadat het kantoor verlaten was, terwijl we de eerste gegevens van de strategen doornamen. Het was even na zevenen toen Marks smartphone ging. Ik schrok. Opeens was de stilte verbroken.

Mark zette de luidspreker aan en ging door met werken. ‘Hé, schat!’

‘Heb je die arme meid al te eten gegeven?’ vroeg een warme, mannelijke stem aan de andere kant van de lijn.

Mark keek naar mij door zijn glazen kantoorwand en zei:

‘O jee... vergeten.’

Ik keek snel opzij en beet op mijn onderlip om een glimlach te onderdrukken.

Er was duidelijk gesnuif te horen aan de andere kant. ‘Ze werkt er nog maar twee dagen en je laat haar nu al overwerken en van de honger omkomen. Straks neemt ze nog ontslag.’

‘Shit, je hebt gelijk. Steve, lieverd...’

‘Hou op met je “Steve, lieverd”. Houdt ze van chinees?’

Ik stak mijn duim omhoog naar Mark.

Hij grijnsde. ‘Ja hoor.’

‘Mooi. Ik ben er over twintig minuten. Laat je de beveiliging even weten dat ik kom?’

Vrijwel precies twintig minuten later drukte ik op de knop om Steven Ellison uit de wachtruimte binnen te laten. Hij was een kleerkast van een vent, gekleed in een donkere spijkerbroek, versleten werkschoenen en een keurig gestreken traditioneel overhemd. Hij had rood haar en vrolijke blauwe ogen, en zag er al net zo goed uit als zijn partner, alleen op een totaal andere manier. We zaten met zijn drieën rond Marks bureau en stortten kung pao-kip en biefstuk met broccoli op papieren bordjes, schepten er kleverige witte rijst bij op en vielen aan met eetstokjes.

Ik ontdekte dat Steven aannemer was en dat hij en Mark al sinds de middelbare school een stel waren. Ik zag hoe ze met elkaar omgingen, en voelde bewondering en een steekje jaloezie. Hun relatie was zo prachtig functioneel dat het een plezier was om met hen om te gaan.

‘Jezus, meid,’ zei Steven toen ik voor de derde keer opschepte, en hij floot. ‘Wat kun jij eten. Waar laat je het allemaal?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik laat het achter in de sport-school. Dat helpt wel.’

‘Let maar niet op hem, hoor,’ zei Mark grijnzend. ‘Steven is gewoon jaloers. Hij moet zelf op zijn meisjesachtige figuur letten.’

‘Godsamme.’ Steven keek een beetje zuur naar zijn partner. ‘Ik moet haar eens meenemen naar het schaften met de mannen. Ik kan nog een hoop geld verdienen als ik erom wed hoeveel ze kan eten.’

Ik lachte. ‘Dat lijkt me wel wat.’

‘Ha! Ik wist wel dat jij een wilde was. Ik zie het aan je lach.’

Ik keek naar mijn eten en weigerde terug te denken aan de tijd dat ik inderdaad nogal wild was, tijdens mijn rebelse, zelfdestructieve fase.

Mark schoot me te hulp. 'Joh, laat mijn assistente eens met rust. En wat weet jij trouwens over wilde vrouwen?'

'Ik weet dat sommige vrouwen het leuk vinden om met homo's om te gaan. Ze houden wel van ons perspectief.' Hij grijnsde. 'Ik weet ook nog een paar andere dingen. Hé... nou moeten jullie niet zo gechoqueerd kijken. Ik wilde alleen maar weten of heteroseks echt zo goed was als de hype beweerde.'

Dit was duidelijk nieuw voor Mark, maar aan het trekje rond zijn lippen kon je zien dat hij zeker genoeg van hun relatie was om de hele uitwisseling amusant te vinden. 'O ja?'

'En wat vond je er dan van?' vroeg ik dapper.

Steven haalde zijn schouders op. 'Ik zal niet zeggen dat het overschat wordt, want ik ben duidelijk de verkeerde doelgroep en ik heb ook maar een zeer beperkte steekproef gedaan, maar ik kan wel zonder.'

Ik vond het nogal veelzeggend dat Steven zijn verhaal vertelde in termen die Mark op zijn werk gebruikte. Ze vertelden elkaar duidelijk veel over hun werk en luisterden naar elkaar, ook al werkten ze in een totaal andere sector.

'Je huidige woonsituatie in ogenschouw nemend,' zei Mark tegen hem, terwijl hij een stukje broccoli oppakte met zijn eetstokjes, 'zou ik zeggen dat dat maar goed is ook.'

Tegen de tijd dat we klaar waren met eten was het acht uur en kwamen de schoonmakers binnen. Mark stond erop om een taxi voor me te bellen.

'Zal ik morgen wat vroeger komen?' vroeg ik.

Steven stootte met zijn schouders tegen die van Mark. 'Je hebt vast in een vorig leven iets goed gedaan dat je deze hebt gescoord.'

'Ik denk dat jou in dit leven verdragen ook wel in aanmerking komt,' zei Mark droogjes.

'Hé,' protesteerde Steven, 'ik ben zindelijk, hoor. En ik doe de wc-bril omlaag.'

Mark keek me aan met een geërgerde blik waar heel veel genegeheid voor zijn partner uit straalde. 'Ja, en wat hebben wij



daaraan?’

Mark en ik werkten donderdag de hele dag keihard om alles af te hebben voor de afspraak om vier uur met het team van Kingsman. Tijdens de lunch wisselden we heel veel informatie uit met de twee ontwerpers die hun bijdrage aan de pitch zouden leveren, als het tot dat stadium in het proces kwam; daarna namen we de aantekeningen door over hoe Kingsman zich op internet presenteerde en hoe het bedrijf met social media omging.

Tegen halfvier werd ik een beetje zenuwachtig omdat ik wist dat het buiten spitsuur was, maar Mark bleef rustig doorwerken toen ik hem erop had gewezen hoe laat het was. Het was al kwart voor vier toen hij lachend zijn kantoor uit stuiterde, zich onder tussen in zijn jasje hijsend. ‘Kom, ga met me mee, Eva.’

Vanachter mijn bureau keek ik hem aan en knipperde met mijn ogen. ‘Meen je dat?’

‘Hé, je hebt hard gewerkt om me te helpen met de voorbereidingen. Wil je dan niet zien hoe het verder gaat?’

‘Ja, absoluut.’ Ik sprong op. Omdat ik wist dat hoe ik eruitzag iets zou zeggen over mijn baas, streek ik mijn zwarte kokerrok en de manchetten van mijn zijden blouse met lange mouwen glad. Bij prachtig toeval paste mijn dieprode blouse perfect bij Marks das. ‘Dankjewel.’

We gingen naar de lift en ik was even van mijn stuk toen we naar boven gingen in plaats van naar beneden. Toen we de bovenste verdieping bereikten, zag ik dat de wachtruimte waar we binnentapten aanzienlijk groter en luxueuzer was dan die van de negentiende verdieping. Hangmandjes met varens en lelies verspreidden een heerlijke geur en op de veiligheidspoort van melkglas was met vette, mannelijke letters *Cross Industries* gezandstraald.

Er ging een zoemer en we mochten naar binnen, waarna ons werd gevraagd even te wachten. We sloegen allebei het aanbod van water of koffie af, en na minder dan vijf minuten nadat we waren binnengekomen werden we naar een besloten vergader ruimte geleid.

Mark keek me met fonkelende ogen aan terwijl de receptiöniste de deurknop vastpakte. ‘Ben je er klaar voor?’

Ik glimlachte. ‘Helemaal.’

De deur ging open en ik werd het eerst naar binnen gewenkt. Ik zorgde ervoor dat ik een stralende glimlach had toen ik binnenstapte... maar die glimlach verstarde op mijn gezicht toen ik de man zag die opstond op het moment dat ik binnenkwam.

Omdat ik plotseling stilstond, versperde ik de ingang en botste Mark tegen mijn rug op, waardoor ik voorover struikelde. De Donkere Adonis ving me op bij mijn middel, trok me omhoog en tegen zijn borst. De lucht ontsnapte uit mijn longen, onmiddellijk gevolgd door elk greintje gezond verstand dat ik nog bezat. Zelfs door de lagen kleding tussen ons in waren zijn biceps als rotsen onder mijn handpalmen, zijn buik als een marmeren plaat van spieren tegen die van mij. Toen hij scherp inademde, voelde ik mijn tepels hard worden, gestimuleerd door de aanraking van zijn brede borstkas.

O nee. Ik was vervloekt. Achter elkaar flitste er een serie voorstellingen door mijn hoofd, met voorbeelden van duizenden manieren waarop ik de komende dagen, weken en maanden voor de voeten van de seksgod kon struikelen, vallen, uitglijden en onderuitgaan.

‘Hallo daar!’ zei hij, en de trillingen in zijn stem vulden me met verlangen. ‘Altijd fijn om je weer te zien, Eva.’

Ik liep rood aan van schaamte en verlangen, en kon me er maar niet toe zetten om me van hem los te rukken, ondanks de aanwezigheid van twee andere mensen bij hem in de kamer. Ook niet echt bevorderlijk was dat zijn aandacht alleen op mij was gericht, terwijl hij met heel zijn harde lichaam een dwingende macht uitstraalde.

‘Mr. Cross,’ zei Mark achter me. ‘Sorry dat we zo bij u komen binnenvallen.’

‘Geef niet. Het was een gedenkwaardige entree.’

Ik stond te wiebelen op mijn stiletto's toen Cross me rechtop zette en mijn knieën waren zwak van het intense lichaamscontact. Hij was weer in het zwart gekleed en zowel overhemd als das waren zachtgrijs. Zoals altijd zag hij er veel te goed uit.

Hoe zou het zijn om er zo fantastisch uit te zien? Overal waar hij kwam, moest hij wel opschudding veroorzaken.

Mark stak zijn handen uit om me overeind te houden en haalde me zachtjes naar hem toe.

Cross bleef naar Marks hand op mijn elleboog kijken tot hij me losliet.

‘Goed dan.’ Mark herstelde zich. ‘Dit is mijn assistente, Eva Tramell.’

‘We hebben elkaar ontmoet.’ Cross trok de stoel naast die van hem achteruit. ‘Eva.’

Ik keek naar Mark om te zien wat hij wilde dat ik deed. Ondertussen was ik nog steeds aan het herstellen van het moment dat ik tegen de seksuele supergeleider in Fioravanti geplakt stond.

Cross boog zich dichterbij me toe en beval rustig: ‘Ga zitten, Eva.’

Mark knikte even, maar ik liet me al op bevel van Cross in de stoel zakken. Mijn lichaam gehoorzaamde instinctief voordat mijn geest het in de gaten had en bezwaar kon maken.

Ik probeerde het uur dat volgde rustig te blijven zitten terwijl Mark onder vuur lag van Cross en de twee directeuren van Kingsman, allebei aantrekkelijke brunettes in elegante broekpakken. Degene in frambozenrood was vooral enthousiast de aandacht van Cross aan het trekken, terwijl degene in het roomwit zich aandachtig op mijn baas richtte. Alle drie leken ze onder de indruk van hoe Mark uiteenzette hoe het werk van het bureau aantoonbaar waarde creëerde voor het merk van de klant, en hoe hij het de klant gemakkelijker kon maken.

Ik bewonderde Mark om hoe kalm hij omging met de druk. Druk die Cross uitoefende en waarmee hij als vanzelfsprekend de bijeenkomst overheerste.

‘Mooi werk, meneer Garrity.’ Cross prees hem losjes toen ze tot de afronding kwamen. ‘Ik zie ernaar uit om de offerteaanvraag te bespreken wanneer het zover is. Wat zou jou ertoe aanzetten om Kingsman te proberen, Eva?’

Ik schrok en knipperde met mijn ogen. ‘Pardon?’

De intensiteit van zijn blik ging dwars door me heen. Het voelde alsof hij zich volledig op mij richtte, waardoor ik alleen maar meer respect kreeg voor Mark, die wel een uur onder het gewicht van die blik had moeten werken.

De stoel van Cross stond haaks op de lengte van de tafel, zodat hij me recht aan kon kijken. Zijn rechterarm rustte op het gladde

houten oppervlak en zijn lange, elegante vingers streelden het ritmisch. Ik zag een glimp van zijn pols aan het eind van zijn manchet en om een of andere gekke reden zorgde de aanblik van dat stukje goudkleurige huid met het dunne laagje donker haar erop dat mijn clitoris om aandacht begon te kloppen. Hij was gewoon zo... mannelijk.

‘Welk van de concepten die Mark heeft voorgesteld heeft jouw voorkeur?’ vroeg hij nu.

‘Ik vind ze allemaal geweldig.’

Op zijn prachtige gezicht was geen emotie te lezen toen hij zei: ‘Ik laat iedereen de kamer verlaten om je oprechte mening te horen, als het moet.’

Mijn vingers krulden zich om de uiteinden van de arMLEUNINGEN van mijn stoel. ‘Ik heb u zojuist mijn eerlijke mening gegeven, Mr. Cross, maar als u het echt wilt weten, denk ik dat sexy luxe voor een redelijke prijs de grootste doelgroep zal aanspreken. Maar ik heb niet de...’

‘Dat vind ik ook.’ Cross stond op en knoopte zijn jasje dicht. ‘U weet nu welke richting u op moet, Mr. Garrity. We zien elkaar volgende week weer.’

Ik zat nog in mijn stoel, verdoofd door het moordende tempo waarin alles was gebeurd. Toen keek ik naar Mark, die heen en weer werd geslingerd tussen vreugde en verbijstering.

Ik stond op en nam het initiatief om naar de deur te gaan. Ik was me ervan bewust dat Cross naast me liep. Hoe hij bewoog, met zijn dierlijke gratie en arrogante doeltreffendheid, was enorm opwindend. Ik kon me niet voorstellen dat hij niet goed kon neuken en vermoedde dat hij dominant zou zijn; dat hij nam wat hij wilde, op zo’n manier dat een vrouw het hem dolgraag wilde geven.

Cross bleef de hele weg naar de lift naast me lopen. Hij zei een paar dingen tegen Mark over sport, denk ik, maar mijn aandacht was te veel gericht op hoe ik op hem reageerde om aan smalltalk te doen. Toen de lift aankwam, slaakte ik een zucht van verlichting en stapte haastig met Mark naar voren.

‘Wacht even, Eva,’ zei Cross uiterst vriendelijk, terwijl hij me met zijn hand op mijn elleboog tegenhield. ‘Ze komt zo naar beneden, hoor,’ zei hij tegen Mark, terwijl de liftdeuren voor de

neus van mijn verbaasde baas dichtgingen.

Cross zweeg tot de lift naar beneden ging. Daarna drukte hij de knop van de lift weer in en vroeg: 'Heb jij iemand met wie je naar bed gaat?'

De vraag werd zo losjes gesteld dat ik even de tijd nodig had om tot me door te laten dringen wat hij gezegd had.

Ik haalde snel en diep adem. 'Wat gaat u dat aan?'

Hij keek naar me en ik zag wat ik de eerste keer dat we elkaar hadden ontmoet had gezien: een enorme macht en een keiharde zelfbeheersing. Daardoor deed ik onwillekeurig een stapje achteruit. Alweer. Maar deze keer viel ik tenminste niet; dat was al een hele vooruitgang.

'Omdat ik je wil neuken, Eva. Ik wil weten of er eventueel iets is wat me in de weg staat.'

Het plotselinge verlangen tussen mijn dijen zorgde ervoor dat ik naar de muur moest grijpen om mijn evenwicht te bewaren. Hij stak een hand uit om me staande te houden, maar ik weerde hem af met opgeheven hand. 'Misschien heb ik gewoon wel geen interesse, Mr. Cross.'

Een zweem van een glimlach verscheen op zijn lippen en maakte hem nog veel prachtiger. O god...

Ik schrok van de bel die de naderende lift aankondigde, zo gespannen was ik. Ik was nog nooit zo opgewonden geweest. Nog nooit zo vurig aangetrokken geweest tot een ander persoon. Nog nooit zo beledigd door iemand die ik begeerde.

Ik stapte de lift in en keek hem aan.

Hij glimlachte. 'Tot de volgende keer, Eva.'

De deuren gingen dicht en ik zakte tegen de koperen handgreep, terwijl ik me probeerde te herstellen. Ik was nog maar net tot mezelf gekomen toen de deuren opengingen en ik Mark daar zag ijsberen in de wachtruimte op onze verdieping.

'Jezus, Eva,' mompelde Mark, die plotseling stilstond. 'Waar ging dat in godsnaam over?'

'Ik heb geen flauw idee.' Ik blies haastig mijn adem uit en ik wilde dat ik Mark over de verwarrende en irritante uitwisseling met Cross kon vertellen, maar ik was me er goed van bewust dat ik mijn hart niet bij mijn baas moest uitstorten. 'Nou ja, wat maakt het ook uit? Je weet toch wel dat hij je de opdracht gaat

geven.’

Een grijns verjoeg zijn frons. ‘Dat zou best eens kunnen.’

‘Zoals mijn huisgenoot altijd zegt: dat zou je moeten vieren. Zal ik voor Steven en jou ergens een tafel reserveren?’

‘Ja, waarom niet? Dan wil ik wel naar Pure Food and Wine, om zeven uur, als ze nog plek voor ons hebben. Zo niet, verras ons dan maar.’

We waren nog maar net terug in Marks kantoor toen de leidinggevendenden hem in beslag namen: Michael Waters, CEO en president, en Christine Field en Walter Leaman, voorzitter en vicevoorzitter.

Ik sloop zo stilletjes mogelijk langs de vier en glipte mijn hokje in.

Ik belde Pure Food and Wine en bedelde om een tafel voor twee. Ik slijmde en smeekte, en uiteindelijk gaf de gastvrouw zich gewonnen.

Ik liet een bericht achter op Marks voicemail: ‘Hé, het is echt je geluksdag vandaag. Je staat erop met een tafel om zeven uur. Veel plezier!’

Daarna klokte ik uit. Ik wilde zo snel mogelijk naar huis.

‘Wát heeft ie tegen je gezegd?’ Cary zat aan het andere eind van onze witte hoekbank en schudde zijn hoofd.

‘Niet te geloven hè?’ Ik nam nog een slokje wijn. Het was een frisse, lekker koele sauvignon blanc die ik had gekocht toen ik naar huis liep. ‘Dat was ook mijn reactie. Misschien was het hele gesprek wel een hallucinatie, door de overdosis feromonen die ik van hem kreeg.’

‘En nu?’

Ik schoof mijn benen onder me op de bank en leunde in de hoek. ‘En nu... wat?’

‘Je weet heus wel wat, Eva.’ Cary pakte zijn laptop van de koffietafel en zette die op zijn gekruiste benen. ‘Ga je erop in of niet?’

‘Man, ik kén hem niet eens. Ik weet zijn voornaam niet eens en dan laat ie me zo schrikken.’

‘Hij wist wel hoe jij heette.’ Hij begon wat in te tikken op zijn toetsenbord. ‘En hoe zat dat dan met die wodka? Hij vroeg toch specifiek om jouw baas?’

De hand waarmee ik door mijn loshangende haar streek, bleef even steken. 'Ja, maar Mark heeft heel veel talent. Als Cross maar een beetje verstand van zaken heeft, zou hij daar wel achter komen en dat uitbuiten.'

'Nou, verstand van zaken heeft ie zeker.' Cary draaide zijn laptop naar me om en liet me de homepage van Cross Industries zien, waar een indrukwekkende foto van het Crossfire op stond. 'Het is zijn gebouw, Eva. Gideon Cross is eigenaar van dat gebouw.'

Verdomme. Ik sloot mijn ogen. Gideon Cross. Ik vond die naam wel bij hem passen. Hij was net zo sexy en elegant mannelijk als de man zelf.

'Hij heeft mensen in dienst die de marketing voor zijn dochtermaatschappijen doen. Waarschijnlijk wel tientallen mensen die dat voor hem doen.'

'Ach hou toch op, Cary.'

'Hij is lekker, hij is rijk en hij wil met je naar bed. Wat is dan het probleem?'

Ik keek hem aan. 'Het wordt zo'n gedoe als ik hem dan steeds maar tegenkom. En ik wil deze baan graag heel lang houden. Ik vind hem echt leuk. Ik vind Mark echt leuk. Hij heeft me helemaal bij het proces betrokken en ik heb al zoveel van hem geleerd.'

'Weet je nog wat Dr. Travis heeft gezegd over ingecalculeerde risico's? Als je psych zegt dat je die moet nemen, moet je dat gewoon doen. Dat kun jij best wel aan. Cross en jij zijn toch allebei volwassen?' Hij richtte zich weer op zijn zoektocht op internet. 'Wauw. Wist jij dat hij nog twee jaar te gaan heeft voor hij dertig wordt? Denk eens aan wat een uithoudingsvermogen die man moet hebben.'

'Denk eens aan hoe onbeschoft hij is. Ik voel me beledigd door hoe hij het er gewoon maar uitgooide. Ik haat het om me een wandelende vagina te voelen.'

Cary hield zijn mond en keek me aan. Uit zijn ogen sprak medeleven. 'Hé, het spijt me, meis. Jij bent zo sterk, zoveel sterker dan ik. Ik zie gewoon niet dat je dezelfde bagage meesjouwt als ik.'

'Volgens mij doe ik dat ook niet, meestal.' Ik ontweek zijn blik,

omdat ik niet wilde praten over wat we in het verleden hadden meegemaakt. ‘Niet dat ik nou had gewild dat hij me mee uit vroeg. Maar er moet toch een betere manier zijn om tegen een vrouw te zeggen dat je met haar naar bed wilt?’

‘Je hebt gelijk. Hij is een arrogante zak. Laat hem maar naar je verlangen tot zijn ballen blauw uitslaan. Dat zal hem leren.’

Hij maakte me aan het lachen. Wat was hij daar toch goed in. ‘Ik betwijfel of die man ooit in zijn leven blauwe ballen heeft gehad, maar het is grappig om erover te fantaseren.’

Cary klapte zijn laptop resoluut dicht. ‘Wat gaan we vanavond doen?’

‘Ik zat eraan te denken om eens te gaan kijken bij die Krav Maga-studio in Brooklyn.’ Ik had er het een en ander over opgezocht nadat ik Parker Smith bij mijn work-out bij de Equinox had ontmoet, en naarmate de week vorderde, werd het idee van zo’n soort rauwe, lichamelijke uitlaatklep voor de stress steeds aantrekkelijker.

Ik wist dat het niets was vergeleken met een stevige neukpartij met Gideon Cross, maar ik had het vermoeden dat het stukken minder gevaarlijk zou zijn voor mijn gezondheid.



*Sylvia Day*

# Begeerd door jou



A.W. Bruna Fictie

# 1

Ik was helemaal weg van New York. Ik hield ervan met een passie die ik verder maar voor één ander ding in mijn leven reserveerde. De stad was een soort microkosmos waarin de kansen van de Nieuwe Wereld en de tradities van de Oude Wereld samenkwamen. Conservatieven liepen zij aan zij met alternatievelingen. Je vond er zowel curiosa als zeldzame kostbaarheden. De intense energie van de stad inspireerde de internationale zakenwereld en trok mensen aan uit alle landen. De belichaming van die energie, die grenzeloze ambitie en die wereldberoemde macht, had me zojuist naar twee fantastische orgasmen geneukt.

Ik liep naar Gideon Cross' enorme inloopkast en keek naar zijn door seks verfrommelde bed. Ik sidderde toen ik aan het genot terugdacht. Mijn haar was nog vochtig van het douchen en het enige wat ik aanhad, was de handdoek die ik had omgeslagen. Ik moest over anderhalf uur op mijn werk zijn en dat was wel erg krap. Het was me wel duidelijk dat ik tijd voor seks zou moeten inruimen in mijn ochtendroutine, omdat ik me anders altijd moest haasten. Gideon stond altijd vroeg op, klaar om de wereld te veroveren, en hij begon die overheersing graag met mij.

Wat een geluksvogel was ik toch!

Het was juli en het begon in New York al aardig heet te worden. Daarom koos ik voor een smalle, prachtig geperste linnen broek en een zachtgrijs, mouwloos popeline topje dat goed kleurde bij mijn ogen. Ik had niet echt een talent voor haarstyling, dus streek ik mijn lange blonde haar glad naar achteren en deed het gewoon in een paardenstaart. Daarna maakte ik mijn gezicht op. Toen ik er toonbaar uitzag, verliet ik de slaapkamer.

Zodra ik de hal in stapte, hoorde ik Gideons stem. Er ging

een rilling door me heen toen ik besepte dat hij kwaad was. Zijn stem was laag en hij sprak kortaf. Hij werd niet gauw kwaad... tenzij het om mij ging. Ik kon hem zover krijgen dat hij zijn stem verhief en vloekte, en zelfs met zijn handen naar zijn machtige manen van inktzwart haar greep, die tot op zijn schouders vielen.

Meestal was Gideon echter een toonbeeld van ingehouden macht. Hij hoefde niet te schreeuwen, want hij kon mensen met één enkel woord of alleen een blik de stuipen op het lijf jagen.

Ik trof hem in zijn werkkamer. Hij stond met zijn rug naar de deur en droeg een bluetooth-oortje. Hij had zijn armen over elkaar geslagen en staarde uit het raam van zijn penthouse aan 5th Avenue. Het was het beeld van een zeer solistische man, een individu dat losstond van de rest van de wereld en diezelfde wereld tegelijkertijd heel goed kon overheersen.

Ik leunde tegen de deurpost en genoot van het uitzicht. Ik was ervan overtuigd dat mijn zicht op de skyline veel mooier was dan dat van hem. Van waar ik stond kon ik Gideon namelijk op de voorgrond zien, met die torenhoge wolkenkrabbers, die al net zo imposant waren als hij, op de achtergrond. Hij was al klaar met douchen voordat ik uit bed was gestapt. Zijn ernstig verslavende lichaam was nu gekleed in twee delen van een duur driedelig maatpak, waar ik sowieso altijd al van begin te kwijlen. Zo van achteren kwamen zijn perfecte kont en zijn krachtige rug, strak in een vest verpakt, geweldig uit.

Aan de muur hing een uitgebreide collage van foto's van ons als stel, waaronder een zeer intieme foto die hij van mij had gemaakt terwijl ik lag te slapen. De meeste foto's waren geschooten door de paparazzi, die hem voortdurend op de voet volgden. Hij was dan ook Gideon Cross, van Cross Industries, en op de belachelijk jonge leeftijd van 28 jaar was hij een van de 25 rijkste mensen ter wereld. Ik was er vrij zeker van dat hij een flink deel van Manhattan bezat en ik was er absoluut zeker van dat hij de lekkerste man op aarde was. En overal waar hij werkte, had hij foto's van me staan, alsof ik ooit leuker kon zijn om naar te kijken dan hijzelf.

Hij draaide zich soepel om en keek me aan met zijn ijskoude blauwe ogen. Hij wist uiteraard allang dat ik daar naar hem stond te kijken. De lucht knetterde als we bij elkaar in de buurt waren: een spannend gevoel, zoals je krijgt tijdens de stilte voor de klap van de donder. Waarschijnlijk had hij met opzet even gewacht voordat hij naar me keek, om me de gelegenheid te geven hem goed te bekijken, omdat hij wist dat ik dat graag deed.

Mijn Donkere Adonis. Helemaal van mij.

God... ik zou nooit wennen aan wat dat gezicht met me deed. Die fraai gevormde jukbeenderen en donkere, prachtig gebogen wenkbrauwen, de blauwe ogen met de dichte wimpers en die lippen... zo perfect dat ze zowel sensueel als ondeugend waren. Ik vond het heerlijk wanneer hij met zo'n seksuele uitnodiging glimlachte en ik huiverde wanneer zijn lippen een dunne, strenge lijn werden. En als hij die lippen op mijn lichaam drukte, stond ik in vuur en vlam.

*Jemig, moet je jezelf nou eens horen!* Ik vertrok mijn mond tot een grimas en dacht eraan hoe irritant ik het altijd had gevonden als vriendinnen helemaal in vervoering over hun knappe vriendjes praatten. Maar ja, ik was nu eenmaal continu zwaar onder de indruk van hoe geweldig deze gecompliceerde, frustrerende, gestoorde, supersexy man was. En elke dag werd ik verliefder op hem.

Terwijl we zo naar elkaar keken, werd zijn frons niet minder en bleef hij gewoon met de arme ziel aan de andere kant van de lijn praten, maar zijn blik werd steeds warmer en ging van kille irritatie naar verschroeiende hitte.

Ik zou inmiddels gewend moeten zijn aan hoe hij veranderde als hij naar me keek, maar het raakte me nog elke keer met een kracht die me op mijn benen deed wankelen. Met die blik maakte hij duidelijk hoe hard en diep hij me wilde neuken – wat hij ook deed zodra hij de kans kreeg – en kreeg ik een glimp te zien van zijn rauwe, onverstoorbare wilskracht. Alles wat Gideon in zijn leven deed, werd gekenmerkt door die kern van kracht en gezag.

'Ik zie je zaterdag om acht uur,' zei hij in de microfoon, voor-

dat hij zijn oortje afdeed en op zijn bureau gooide. ‘Kom hier, Eva.’

Weer ging er een rilling door me heen, om hoe hij mijn naam uitsprak, met dezelfde gezaghebbende stem die hij gebruikte als hij *Kom, Eva* tegen me zei wanneer ik onder hem lag... vol van hem... wanhopig verlangend om klaar te komen voor hem...

‘Geen tijd, kanjer.’ Ik liep terug de hal in, omdat ik zwak zou worden als ik bij hem in de buurt bleef. Met dat zacht raspende geluid in zijn soepele, beschaafde stem kon hij me al bijna klaar laten komen als ik er alleen maar naar luisterde. En elke keer dat hij me aanraakte, bezweek ik.

Ik liep snel naar de keuken om koffie te zetten.

Hij mompelde wat binnensmonds en volgde me. Met zijn grote passen haalde hij me met gemak in. Ik voelde me tegen de muur van de hal geduwd worden door een krachtige, hitsige man van 1 meter 90.

‘Je weet wat er gebeurt als je ervandoor gaat, engel.’ Gideon beet op mijn onderlip en verzachtte de pijn vervolgens met zijn tong. ‘Dan grijp ik je.’

Met een zucht gaf ik me maar al te graag over en mijn lichaam werd slap van genot doordat hij me zo dicht tegen zich aan drukte. Ik verlangde voortdurend zo hevig naar hem dat het lichamelijk echt pijn deed. Ik voelde lust, maar het was nog wel meer dan dat. Iets wat zo waardevol was en zo diep ging, dat Gideons lust niet hetzelfde bij me teweegbracht als bij een andere man het geval zou zijn geweest. Als iemand anders me met het gewicht van zijn lichaam had proberen te overmeesteren, zou ik doodsbang zijn geweest. Maar dat was bij Gideon nooit het geval. Hij wist wat ik nodig had en hoeveel ik kon hebben.

De plotselinge grijns op zijn gezicht bezorgde me een hartstilstand.

Geconfronteerd met dat adembenemende gezicht, omlijst door dat glanzende zwarte haar, voelde ik mijn knieën slap worden. Alles aan hem was verfijnd en beschaafd, behalve dan zijn decadent lange, zijdeachtige lokken.

Hij duwde zijn neus tegen die van mij. 'Je kunt niet zo naar me lachen en vervolgens weglopen. Vertel me eens waar je aan dacht toen ik aan de telefoon was.'

Ik krulde mijn lippen tot een spottend lachje. 'Hoe prachtig je bent. Het is gewoon walgelijk hoe vaak ik daaraan denk. Ik moest me er maar eens overheen zetten.'

Hij legde zijn hand achterlangs op mijn dij en trok me dicht naar zich toe. Hij plaagde me door zijn heupen behendig tegen die van mij te draaien. Hij was buitensporig bedreven in bed. En dat wist hij maar al te goed. 'Dat sta ik echt niet toe.'

'O nee?' De hitte stroomde kronkelend door mijn aderen. Mijn lichaam verlangde er veel te gretig naar om dat van hem te voelen. 'Maar je wilt toch niet weer zo'n volgzzaam vrouwtje aan je hebben hangen, Meneer Hekel-aan-overtrokken-verwachtingen?'

'Wat ik wil,' bromde hij, terwijl hij zijn hand op mijn kaak legde en met zijn duim over mijn onderlip wreef, 'is dat je het veel te druk hebt met aan mij denken om nog aan iemand anders te denken.'

Ik ademde langzaam maar schokkerig in. Ik was helemaal verkocht door de smeulende blik in zijn ogen, de uitdagende toon in zijn stem, de hitte van zijn lichaam en de zalige geur van zijn huid. Hij was mijn drug en ik had totaal geen behoefte aan afkicken.

'Gideon,' hijgde ik in trance.

Met een zachte kreun sloot hij zijn welgevormde mond over die van mij en ik vroeg me totaal niet meer af hoe laat het was omdat hij me wellustig en diep kuste... en zo was het hem bijna gelukt me af te leiden van de onzekerheid die hij me zojuist had laten zien.

Ik duwde mijn vingers door zijn haar om hem goed vast te kunnen houden en terug te kunnen kussen. Mijn tong gleed strelend langs die van hem. We waren nog maar zo kort een stel. Nog niet eens een maand. Wat nog erger was: we wisten allebei niet hoe we een relatie als deze moesten opbouwen: een relatie waarin we weigerden te doen alsof we niet allebei ernstig beschadigd waren.

Hij pakte me nog steviger beet en hield me bezitterig vast. ‘Ik was van plan het weekend met jou in de Florida Keys door te brengen. Naakt.’

‘Mm, klinkt goed.’ Meer dan goed. Ik kreeg een enorme kick als ik Gideon in een driedelig pak zag, maar nog liever had ik hem met zijn kleren uit. Ik vertelde hem niet dat ik dit weekend niet beschikbaar was...

‘Maar nu moet ik dit weekend wat zaken regelen,’ mompelde hij, met zijn lippen tegen die van mij.

‘Zijn dat die zaken die je had uitgesteld zodat je bij mij kon zijn?’ Hij was vroeg naar huis gegaan om tijd met mij door te kunnen brengen, en ik wist dat hij daar een prijs voor moest betalen. Mijn moeder was drie keer getrouwd, en al haar echtgenoten waren succesvolle, welvarende mogols. Ik wist dat de prijs voor ambitie was dat je nogal wat overuren maakte.

‘Ik betaal andere mensen een riant salaris om bij jou te kunnen zijn.’

Dat was een mooi ontwijkend antwoord, maar ik zag een flits van irritatie in zijn blik en dus besloot ik hem af te leiden. ‘Dankjewel. Laten we koffiedrinken voordat we geen tijd meer hebben.’

Gideon streek met zijn tong over mijn onderlip en liet me daarna gaan. ‘Ik wil morgenavond om acht uur vliegen. Pak wat koele en lichte spullen, want in Arizona heerst een droge hitte.’

‘Wat?’ Ik knipperde met mijn ogen terwijl hij zich omdraaide en zijn werkkamer in liep. ‘Moet je voor zaken naar Arizona?’

‘Helaas wel, ja.’

*Eh... rustig blijven Eva.* Ik moest sowieso nog koffie hebben voordat ik wegging, dus stelde ik de discussie uit en ging verder naar de keuken. Ik liep door Gideons appartement, met zijn indrukwekkende, vooroorlogse architectuur en de ranke gewelfde ramen. Mijn hakken klikten dan weer op glimmend hardhout, dan weer werd hun geluid gedempt door Aubusson-tapijten. De luxueuze vertrekken waren afgewerkt met donker hout en gestoffeerd in neutrale kleuren, opgefleurd met accenten in warme tinten. De rijkdom en weelde spatten ervan af,

maar toch was het ook warm en uitnodigend, een gerieflijke plek om je te ontspannen en het gevoel te hebben dat je in de watten werd gelegd.

In de keuken verspilde ik geen tijd en schoof een meeneembeker onder het eenkopsapparaat. Gideon kwam bij me staan met zijn jasje over een arm gedrapeerd en zijn mobiele telefoon in zijn hand. Ik zette nog een meeneembeker voor hem onder de tuit en liep naar de koelkast voor wat koffieroom.

‘Misschien komt het juist wel goed uit.’ Ik keek hem aan en herinnerde hem aan de toestand met mijn huisgenoot. ‘Ik moet dit weekend eens een hartig woordje met Cary spreken.’

Gideon liet zijn telefoon in de binnenzak van zijn jasje glijden en hing het kledingstuk vervolgens over de leuning van een van de barstoelen. ‘Jij gaat met mij mee, Eva.’

Ik schonk de room in mijn koffie. ‘Wat moet ik daar dan doen? Een beetje naakt liggen wachten tot jij klaar bent met werken en me komt neuken?’

Hij bleef naar me kijken terwijl hij zijn mok pakte en met iets te kalme berekening slokjes van zijn hete koffie nam. ‘Wil je nou weer ruziemaken of zo?’

‘Ga je weer moeilijk doen? We hebben het hier toch over gehad? Je weet best dat ik Cary niet alleen kan laten, na wat er gisteravond is gebeurd.’ Vergeleken met de kluwen naakte lichamen die ik in mijn woonkamer had aangetroffen was een Romeinse orgie een kinderfeestje.

Ik zette het pakje room terug in de koelkast en voelde dat ik door zijn wilskracht meedogenloos naar hem toe getrokken werd. Zo was het vanaf het begin al geweest. Als Gideon het wilde, kon hij me zijn eisen laten *voelen*. En het was verdomd moeilijk om dat deel van me te negeren dat erom smeekte hem alles te geven wat hij maar wilde. ‘Jij houdt je met je zaken bezig en ik hou me met mijn beste vriend bezig, en daarna houden we ons weer met elkaar bezig.’

‘Ik kom pas zondagavond weer terug, Eva.’

O... Ik voelde een scherpe steek in mijn buik toen ik hoorde dat we elkaar zo lang niet zouden zien. De meeste stellen brachten niet elk vrij moment met elkaar door, maar wij waren



dan ook niet zoals de meeste stellen. We hadden allebei zo onze frustraties en onzekerheden, en we waren zo verslaafd aan elkaar dat we geregeld contact nodig hadden om een beetje behoorlijk te blijven functioneren. Ik vond het vreselijk om niet bij hem te zijn. Het kwam zelden voor dat er meer dan een paar uur voorbijgingen waarin ik niet aan hem dacht.

‘Jij moet er ook niet aan denken,’ zei hij zacht. Hij bestudeerde me zoals hij altijd deed: hij zag alles. ‘Zondag zijn we allebei niks meer waard.’

Ik blies op mijn koffie en nam toen snel een slok. Ik werd onrustig bij het idee dat ik een heel weekend zonder hem moest doorbrengen. En wat nog erger was: ik vond het maar niks dat hij mij zo lang niet zou zien. Er lag een wereld aan keuzes en mogelijkheden voor hem open: vrouwen die niet zo gestoord en moeilijk waren.

Toch lukte het me om te zeggen: ‘We weten allebei dat dat nou niet bepaald gezond is, Gideon.’

‘O ja? Wie zegt dat? Niemand anders weet hoe het is om ons te zijn.’

Oké, daar had ie wel weer gelijk in.

‘We moeten naar ons werk,’ zei ik, omdat ik al wist dat deze impasse ons allebei de hele dag gek zou maken. We zouden het later wel oplossen, maar op dit moment zaten we ermee in onze maag.

Met zijn heup tegen de bar kruiste hij zijn enkels en hield koppig voet bij stuk. ‘Jij moet gewoon met me meekomen.’

‘Gideon.’ Ik begon met mijn voet tegen de travertijnen tegels te tikken. ‘Ik kan niet zomaar mijn leven voor jou opgeven. Als ik een soort aanhangsel van je word, zal ik je al snel gaan vervelen. Man, ik zou van mezelf walgen. Het moet toch niet zo moeilijk zijn om eens een paar dagen andere aspecten van ons leven op orde te brengen, ook al vinden we dat ontzettend vervelend?’

Hij keek me aan. ‘Jij bent veel te lastig om een aanhangsel te zijn.’

‘Alsof je zelf zo makkelijk bent.’

Gideon ging rechtop staan, liet opeens zijn broeierige sensu-

aliteit los en raakte me onmiddellijk met zijn intense ernst. Wat was hij toch grillig, hij leek mij wel. ‘Je bent de laatste tijd nogal veel in het nieuws geweest, Eva. Het is geen geheim dat je in New York bent. Ik kan je hier niet zomaar achterlaten terwijl ik weg ben. Dan neem je Cary maar mee. Je kunt een hartig woordje met hem spreken terwijl je wacht tot ik klaar ben met mijn werk en je kom neuken.’

‘Ha!’ Ik ging mee in zijn poging tot humor om de spanning te verlichten, maar ondertussen drong tot me door wat de werkelijke reden was dat hij er bezwaar tegen had dat ik niet bij hem zou zijn: *Nathan*. Mijn voormalige stiefbroer. De levende nachtmerrie uit mijn verleden, waarvan Gideon blijkbaar bang was dat hij in mijn heden opnieuw zou opduiken. Ik was bang dat hij niet helemaal ongelijk had. De anonimiteit die me al die jaren had beschermd, was verbroken door onze zeer openbaar geworden relatie.

God... we hadden nu echt geen tijd om *die* vreselijke dingen ook nog eens op te rakelen, maar ik wist dat het een punt was waarop Gideon niet zou toegeven. Hij was een man die zijn bezittingen volledig opeiste, zijn concurrenten met genadeloze precisie bestreed en het nooit zou toestaan dat ik gekwetst werd. Ik was zijn veilige haven en daarom was ik voor hem uitzonderlijk en van onschatbare waarde.

Gideon keek op zijn horloge. ‘Tijd om te gaan, engel.’

Hij pakte zijn jasje en gebaarde vervolgens dat ik hem voor moest gaan door zijn gerieflijke woonkamer, waar ik mijn handtas en de sporttas met mijn loopschoenen en andere benodigdheden pakte. Even later waren we met zijn privélift op de begane grond aangekomen en lieten we ons op de achterbank van zijn zwarte Bentley-suv glijden.

‘Hoi Angus,’ zei ik tegen zijn chauffeur, die de klep van zijn ouderwetse chauffeurspet aantikte.

‘Goedemorgen, Miss Tramell,’ antwoordde hij glimlachend. Hij was een al wat oudere heer, met hier en daar wat witte lokken door zijn rode haar. Ik mocht hem om allerlei redenen, niet in het minst omdat hij Gideon al sinds de basisschool had rondgereden en echt om hem gaf.

Ik keek snel even op de Rolex die ik van mijn moeder en stiefvader had gekregen: ik kwam nog op tijd op mijn werk... zolang we maar niet in het verkeer bleven steken. Net toen ik dit dacht, gleed Angus behendig de stroom taxi's en andere auto's in. Na de gespannen stilte in Gideons appartement maakte het lawaai van Manhattan me net zo effectief wakker als een stoot cafeïne. Het getoeter en gebonk van autobanden over de putdeksels gaven me energie. Snelstromende massa's voetgangers bewogen zich aan beide kanten van de overvolle straat, terwijl gebouwen zich ambitieus naar de hemel uitstrekten en ons in de schaduw zetten, zelfs nu de zon al flink hoog stond.

God, wat hield ik toch veel van New York. Ik nam elke dag de tijd om de stad in me op te nemen en naar me toe te trekken.

Ik maakte het mezelf gemakkelijk op de leren achterbank, en pakte Gideons hand en kneep erin. 'Voel je je er beter bij als Cary en ik dit weekend de stad uit gaan? Misschien een tripje naar Las Vegas?'

Gideon kneep zijn ogen een beetje dicht. 'Ben ik soms een bedreiging voor Cary? Wil je daarom niet mee naar Arizona?'

'Wat? Welnee, dat is het niet.' Ik wiebelde op de bank en keek hem aan. 'Soms duurt het gewoon een hele nacht voordat hij een beetje loskomt.'

'*Dat is het niet?*' Hij herhaalde mijn antwoord en negeerde wat ik daarna nog had gezegd.

'Het zou kunnen dat hij het gevoel heeft dat hij me niet kan bereiken als hij wil praten, omdat ik altijd bij jou ben,' legde ik uit en hield mijn beker met beide handen stevig vast toen we over een putdeksel reden. 'Luister eens, je moet echt eens een keer over die jaloezie vanwege Cary heenstappen. Als ik zeg dat hij als een broer voor me is, Gideon, dan is dat geen grapje. Je hoeft hem niet te mogen, maar je moet wel begrijpen dat hij permanent deel uitmaakt van mijn leven.'

'Zeg je hetzelfde over mij tegen hem?'

'Dat hoeft niet eens. Dat weet hij gewoon. Ik probeer hier een compromis te bereiken...'

'Ik sluit nooit compromissen.'

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘In je werk zal dat vast wel zo zijn, maar dit is een relatie, Gideon. Daarvoor moet je geven en...’

Hij onderbrak me grommend. ‘Mijn vliegtuig, mijn hotel, en als je het gebouw verlaat, gaat er een beveiligingsteam met je mee.’

Ik was een minuut lang stil van verbazing om zijn plotselinge overgave, ook al was die niet van harte. Lang genoeg om hem de tijd te geven zijn wenkbrauwen op te trekken boven die doordringende blauwe ogen, met een blik die zei: *graag of niet*.

‘Vind je dat nou niet een beetje extreem?’ probeerde ik. ‘Ik heb Cary toch bij me?’

‘Sorry, maar ik vind niet dat je bij hem veilig bent na wat er gisteravond is gebeurd.’ Terwijl hij zijn koffie dronk, maakte hij met zijn houding volkomen duidelijk dat het gesprek wat hem betreft afgelopen was. Hij had zijn voorwaarden gesteld.

Ik had kunnen gaan zeuren over zijn autoritaire gedrag als ik niet had geweten dat hij het deed omdat hij voor me wilde zorgen. Mijn verleden was een kast waar nog een paar vervelende lijken in zaten en door met Gideon om te gaan was ik in de schijnwerpers van de media komen te staan. Dat kon Nathan Barker rechtstreeks naar mijn voordeur leiden.

Bovendien was het typisch Gideon om alles om zich heen te willen beheersen. Dat kreeg ik er nu eenmaal gratis bij en daar moest ik me maar op instellen.

‘Oké,’ zei ik. ‘Welk hotel is dan van jou?’

‘Ik heb er een paar. Je mag kiezen.’ Hij draaide zijn hoofd om en keek uit het raam. ‘Scott zal je de lijst wel mailen. Als je een keuze hebt gemaakt, geef dat dan aan hem door, dan regelt hij verder alles. We vliegen er samen heen en vliegen ook samen terug.’

Ik liet me met mijn schouder tegen de bank zakken en nam nog een slok koffie. Ik zag dat zijn hand met gebalde vuist op zijn dij lag. In de weerspiegeling van de getinte ramen kon ik geen emotie op Gideons gezicht aflezen, maar ik kon voelen dat hij humeurig was.

‘Dankjewel,’ mompelde ik.

‘Dat is niet nodig. Ik ben hier niet blij mee, Eva.’ Er vertrok een spier in zijn kaak. ‘Je huisgenoot maakt er een klerezooi van en ik moet het weekend dan maar zonder jou doorbrengen.’

Ik vond het vreselijk om hem zo ongelukkig te zien en daarom pakte ik zijn koffie uit zijn hand en zette onze meeneembekers in de bekerhouders van de achterbank. Toen klom ik op zijn schoot met mijn benen aan weerszijden van hem. Ik legde mijn armen om zijn schouders. ‘Ik waardeer het heel erg dat je hierin aan me toegeeft, Gideon. Dat betekent heel veel voor me.’

Hij keek me aan met een vurige blauwe blik. ‘Al vanaf het eerste moment dat ik je zag, wist ik dat ik gek van je zou worden.’

Ik moest lachen en dacht terug aan hoe we elkaar hadden ontmoet. ‘Op mijn kont op de vloer van de hal van het Crossfiregebouw?’

‘Daarvoor nog. Buiten.’

Ik fronste en vroeg: ‘Buiten? Waar dan?’

‘Op het trottoir.’ Gideon pakte me bij mijn heupen en kneep me bezitterig en dwingend, zoals hij altijd deed. Daardoor ging ik hevig naar hem verlangen. ‘Ik was op weg naar een bespreking. Als ik een minuut later was gekomen, zou ik je zijn misgelopen. Ik zat net in de auto toen jij de hoek om kwam.’

Ik kon me nog herinneren dat ik die dag de Bentley bij de stoeprand had zien staan. Toen ik aankwam, was ik te veel onder de indruk van het gebouw geweest om de chique, gestroomlijnde wagen op te merken, maar ik zag hem wel toen ik weer wegging.

‘Je viel me meteen op toen ik je zag,’ zei hij. ‘Ik kon mijn ogen niet van je afhouden. Ik wilde je onmiddellijk. Buitensporig. Op het gewelddadige af.’

Hoe bestond het dat ik niet wist dat er meer achter onze eerste ontmoeting zat? Ik had altijd gedacht dat we elkaar bij toeval hadden ontmoet. Maar hij had het gebouw eigenlijk al verlaten... wat betekende dat hij met opzet weer terug naar binnen was gegaan. Voor mij.

‘Je stond precies naast de Bentley stil,’ zei hij, ‘en je boog je hoofd naar achteren om omhoog te kijken naar het gebouw. Ik fantaseerde dat je op je knieën lag en op dezelfde manier naar mij omhoogkeek.’

De lage grom in Gideons stem deed me kronkelen op zijn schoot. ‘Hoe keek ik dan?’ fluisterde ik, gebiologeerd door het vuur in zijn ogen.

‘Opgewonden. Lichtelijk onder de indruk... een beetje geïntimideerd.’ Hij legde zijn hand onder mijn billen en trok me dicht tegen zich aan. ‘Ik kon me er niet van weerhouden om je naar binnen te volgen. En daar was je dan, precies waar ik je wilde hebben, en je knielde verdomme nog bijna voor me ook. In die minuut had ik allerlei fantasieën over wat ik met je zou doen zodra ik je uit de kleren zou krijgen.’

Ik slikte en wist nog dat ik toen hetzelfde over hem had gedacht. ‘Toen ik jou voor het eerst zag, moest ik aan seks denken. Supergeile seks.’

‘Dat zag ik.’ Hij liet zijn handen aan weerskanten van mijn ruggengraat omhoog glijden. ‘En ik wist ook dat je *mij* zag. Dat je zag wie ik ben... wat ik in me draag. Je keek recht door me heen.’

En daardoor was ik onderuitgegaan, letterlijk. Ik had in zijn ogen gekeken en beseft wat een enorm ingehouden man hij was en hoeveel schaduwen er over zijn ziel lagen. Ik zag macht, honger, controle en veeleisendheid. Ergens diep vanbinnen had ik geweten dat hij me zou overheersen. Het was een opluchting om te weten dat hij net zo van slag was geweest van mij als ik van hem.

Gideon legde zijn handen op mijn schouderbladen en trok me nog dicht naar zich toe, tot onze voorhoofden elkaar raakten. ‘Niemand anders heeft dat ooit gezien, Eva. Jij bent de enige.’

Ik voelde mijn keel pijnlijk gespannen worden. Gideon was in veel opzichten een harde man, maar hij kon zo lief voor me zijn. Op een bijna kinderlijke manier, wat ik heerlijk vond omdat het zo puur en ongecontroleerd was. Als iemand niet de moeite nam om verder te kijken dan zijn aantrekkelijke gezicht

en zijn indrukwekkende bankrekening, verdiende ze het ook niet om hem te kennen. ‘Dat wist ik helemaal niet. Je was zo... cool. Het leek je helemaal niets te doen.’

‘Cool?’ vroeg hij spottend. ‘Ik stond in vuur en vlam voor jou. Sinds die dag ben ik helemaal de weg kwijt.’

‘Tjonge. Ik ben vereerd.’

‘Jij zorgde ervoor dat ik je nodig had,’ zei hij schor. ‘En daarom moet ik er nu niet aan denken dat ik twee dagen zonder je ben.’

Ik hield zijn kin in mijn handen en kustte hem teder. Met mijn lippen probeerde ik hem te vleien en het een beetje goed te maken. ‘Ik hou ook van jou,’ fluisterde ik tegen zijn prachtige mond. ‘Ik kan er ook niet tegen als ik niet bij je ben.’

Met een gretige, hongerige kus beantwoordde hij die van mij, en toch hield hij me teder en vol eerbied dicht tegen zich aan. Alsof ik hem heel veel waard was. Toen hij zich terugtrok, hijgden we allebei.

‘En dan ben ik nog niet eens jouw type,’ plaagde ik, om te proberen de stemming luchtiger te maken voordat we aan het werk gingen. Gideons voorkeur voor brunettes was alom bekend en nauwkeurig gedocumenteerd.

Ik voelde dat de Bentley ging parkeren en vervolgens stopte. Angus stapte de auto uit om ons wat privacy te gunnen, en liet de motor en de airconditioning aanstaan. Ik keek uit het raam en zag het Crossfire naast ons.

‘Wat dat type betreft,’ Gideon liet zijn hoofd achterover tegen de achterbank vallen. Hij haalde diep adem. ‘Corinne was verbaasd over jou. Je was niet zoals ze had verwacht.’

Mijn kaak verstrakte toen Gideon zijn voormalige verloofde noemde. Ook al wist ik dat hun relatie wat hem betreft vriendschappelijk was geweest, dat hij zich er eenzaam bij had gevoeld en er geen liefde in het spel was geweest, toch voelde ik de klauwen van de jaloezie op mijn huid. Jaloezie was een van mijn heftigere tekortkomingen. ‘Omdat ik blond ben?’

‘Omdat... je er niet uitziet zoals zij.’

Mijn adem stokte. Ik had er niet bij stilgestaan dat Corinne voor hem een soort standaard had gesteld. Zelfs Magdalene

Perez – een van Gideons vriendinnen die graag meer van hem wilde zijn – had gezegd dat ze haar donkere haar had laten groeien om op Corinne te lijken. Maar ik had nog niet helemaal begrepen hoe complex die opmerking echt was. Mijn god... als dat waar was, had Corinne een enorme macht over Gideon, veel meer dan ik kon verdragen. Mijn hart ging sneller slaan en mijn maag draaide zich om. Ik voelde een irrationele haat voor haar opkomen. Haat om het feit dat ze zelfs maar een stukje van hem had gehad. Ik haatte iedere vrouw die hij had aangeraakt... zijn lust en zijn geweldige lichaam had gevoeld.

Ik begon van hem af te glijden.

‘Eva.’ Hij hield me tegen door mijn dijen steviger beet te pakken. ‘Misschien heeft ze daar helemaal geen gelijk in.’

Ik keek omlaag naar waar hij me vasthield, en de aanblik van mijn ring aan zijn rechterhand – de markering van mijn bezit – kalmeerde me. Dat gold ook voor de niet-begrijpende uitdrukking op zijn gezicht toen onze blikken elkaar ontmoetten. ‘Denk je?’

‘Als het zo was, dan was ik me er niet van bewust. Ik was niet in andere vrouwen op zoek naar haar. Ik wist niet eens dat ik ergens naar op zoek was tot ik jou zag.’

Mijn handen gleden langs zijn revers naar beneden terwijl ik een enorme opluchting voelde. Misschien was hij niet bewust op zoek geweest naar haar, maar zelfs als dat wel zo was geweest, had ik wat betreft verschijning en temperament niet méér van Corinne kunnen verschillen. Voor hem was ik uniek: een vrouw die in alle opzichten anders was dan de andere vrouwen die hij kende. Ik wilde heel graag dat dat genoeg was om af te rekenen met mijn jaloezie.

‘Misschien was het niet zozeer een voorkeur, maar gewoon een patroon.’ Ik streek met mijn vingertop zijn frons glad. ‘Dat moet je aan Dr. Petersen vragen als we hem vanavond zien. Ik zou willen dat ik meer antwoorden had na al die jaren therapie, maar dat is niet zo. Er valt nog een hoop te verklaren tussen ons, vind je niet? Ik heb nog steeds geen idee wat je nou in me ziet waar je zo verslingerd aan bent geraakt.’

‘Het gaat om wat jij in mij ziet, engel,’ zei hij kalm, terwijl zijn



trekken zachter werden. ‘Dat je kunt zien wat ik met me mee-draag en me evengoed nog steeds net zoveel wilt als ik jou. Ik ga elke avond slapen met de angst dat jij weg bent als ik wakker word. Of dat ik je heb weggejaagd... dat ik heb gedroomd dat je...’

‘Hè, toe nou, Gideon.’ *Jezus*. Elke dag weer brak hij mijn hart en raakte ik volkomen van de kaart.

‘Ik weet dat ik niet tegen jou zeg wat ik voor je voel zoals jij dat tegen mij zegt, maar je hebt me wel. Dat weet je best.’

‘Ja, ik weet dat je van me houdt, Gideon.’ Waanzinnig veel. Buitensporig veel. Obsessief. Zoals ik van hem.

‘Ik ben helemaal in beslag genomen door jou, Eva.’ Met zijn hoofd achterover trok Gideon me omlaag voor een allerliefste kus. Zijn stevige lippen bewogen zachtjes onder die van mij. ‘Ik zou iemand kunnen vermoorden voor jou,’ fluisterde hij, ‘alles opgeven wat ik bezit voor jou... maar ik zal *jou* nooit opgeven. Twee dagen is de limiet. Vraag me niet om meer, want dat kan ik je niet geven.’

Ik vatte zijn woorden niet licht op. Zijn rijkdom beschermde hem, en gaf hem de macht en de controle die hem op een bepaald moment in zijn leven waren ontnomen. Hij was het slachtoffer geweest van geweld en aanranding, net als ik. Dat hij het ervoor overhad zijn gemoedsrust te verliezen zodat hij mij kon behouden, betekende meer voor me dan de woorden *Ik hou van jou*.

‘Ik heb maar twee dagen nodig, kanjer, en ik zal ervoor zorgen dat het voor jou de moeite waard is.’

De ernst verdween uit zijn blik en werd vervangen door een seksuele hitte. ‘O ja? Ben je van plan me met seks te lijmen, engel?’

‘Ja,’ gaf ik schaamteloos toe. ‘Heel veel seks. Die tactiek schijnt bij jou tenslotte goed te werken.’

Hij krulde zijn lippen, maar zijn blik had een scherpte waar mijn ademhaling sneller van werd. De duistere blik die hij me gaf, herinnerde me eraan – alsof ik dat ooit kon vergeten – dat Gideon geen man was die je kon beheersen of temmen.

‘Ah, Eva,’ gromde hij, terwijl hij over de achterbank lag ge-

drapeerd met de roofdierachtige nonchalance van een zachte, glanzende panter die een muis naar zijn rustplaats had gelokt.

Een zalige siddering trok door me heen. Door Gideon wilde ik wel verslonden worden.

*Sylvia Day*

# Verbonden met jou



A.W. Bruna Fictie

# 1

Taxichauffeurs in New York waren een slag apart. Met ware doodsverachting zwenkten ze pijlsnel met haast onnatuurlijke kalmte door de drukke straten. Om niet gek te worden had ik mezelf aangeleerd om me op het schermpje van mijn smart-phone te concentreren in plaats van op de auto's, die maar een paar centimeter van me vandaan voorbij zoefden. Wanneer ik een keer de fout maakte om er wel op te letten, zat ik al gauw met mijn rechtervoet hard tegen de bodem te drukken, omdat mijn lichaam instinctief probeerde op de rem te trappen.

Maar voor deze ene keer had ik geen afleiding nodig. Ik plakte van het zweet door een intense Krav Maga-les en het duizelde in mijn hoofd van de gedachten over wat de man van wie ik hield, had gedaan.

Gideon Cross. Alleen al bij de gedachte aan zijn naam ging er een hete opwelling van verlangen door mijn strakgespannen lijf. Al sinds de eerste keer dat ik hem zag – toen ik door zijn verbluffende en ongelooflijk mooie buitenkant heen zag dat hij iets duisters en gevaarlijks in zich droeg – voelde ik de aantrekkingskracht die het gevolg was van het feit dat ik de andere helft van mezelf had gevonden. Ik kon niet zonder hem, net zomin als ik zonder het kloppen van mijn hart kon, en hij had zichzelf en zijn toekomst op het spel gezet, álles geriskeerd, voor mij.

Het geloei van een claxon bracht me met een schok weer terug in het heden.

Door de voorruit zag ik mijn huisgenoot stralend naar me glimlachen vanaf een reclamebord op de zijkant van een bus. Cary Taylors lippen waren verleidelijk omgekruld en zijn lange, slanke gestalte blokkeerde het kruispunt. De taxichauffeur drukte een paar keer op zijn claxon, alsof dat de weg vrij zou maken.

Vergeet het maar. Cary ging niet opzij en daardoor kwam ik ook niet verder. Hij lag languit op zijn zij, met ontblote borstkas en blote voeten, en zijn spijkerbroek was open geknoopt zodat de band van zijn onderbroek en de gladde lijnen van zijn golvende buikspieren zichtbaar waren. Zijn donkerbruine haar zat sexy slordig en zijn smaragdgroene ogen fonkelden ondeugend.

Plotseling drong het tot me door dat ik een vreselijk geheim had dat ik niet aan mijn beste vriend zou kunnen vertellen.

Cary was mijn anker, het verstandige stemmetje in mijn hoofd, mijn favoriete schouder om op te leunen, en in elk belangrijk opzicht was hij als een broer voor me. Ik haatte het idee dat ik moest verzwijgen wat Gideon voor me had gedaan.

Ik wilde er wanhopig graag over praten, hulp vragen om dingen op een rijtje te zetten, maar ik zou het nooit aan iemand kunnen vertellen. Zelfs onze therapeut kon op ethische en wettelijke gronden verplicht worden om onze vertrouwelijkheid te verbreken.

Er verscheen een potige verkeersagent met een neonkleurige hesje aan die de bus naar de daarvoor bestemde rijbaan dirigeerde, met een gezaghebbende, witgehandschoende hand en een gebrul waar niet mee te spotten viel. Hij gebaarde ons het kruispunt over, vlak voordat het licht op rood sprong. Ik liet me achterovervallen, met mijn armen om mijn middel, en schommelde heen en weer.

Het was maar een kort ritje van Gideons penthouse op 5th Avenue naar mijn appartement aan de Upper West Side, maar op een of andere manier leek het wel een eeuwigheid te duren. De informatie die onderzoeker Shelley Graves van de New Yorkse politie me een paar uur eerder had gegeven, had mijn leven veranderd.

Het had me ook gedwongen om de enige persoon zonder wie ik niet kon, achter te laten.

Ik had Gideon alleen gelaten omdat ik de motieven van Graves niet kon vertrouwen. Ik kon niet het risico nemen dat ze me haar vermoedens alleen maar had verteld om te kijken of ik meteen naar hem toe zou rennen, waarmee ik zou bewij-

zen dat zijn breuk met mij slechts een goed doordachte leugen was.

O god. Mijn hart ging tekeer van alle emoties die ik voelde. Gideon had me nodig, net zoveel als – zo niet meer dan – ik hem nodig had. En toch was ik weggelopen.

Het verdriet in zijn ogen toen de deuren van zijn privélift ons hadden gescheiden, had me van binnen verscheurd.

*Gideon.*

De taxi reed de hoek om en stopte voor mijn appartementengebouw. De nachtportier deed het portier van de auto open voor ik tegen de chauffeur kon zeggen dat hij moest omkeren en me weer terug moest brengen, en de drukkende augustuswarmte stroomde naar binnen en verjoeg de koelte van de airco.

‘Goedenavond, Miss Tramell.’ Bij zijn begroeting tikte de portier zijn pet aan en wachtte geduldig terwijl ik mijn creditcard doorhaalde. Toen ik klaar was met betalen, liet ik me door hem uit de taxi helpen, en ik voelde hoe zijn blik discreet over mijn door tranen besmeurde gezicht gleed.

Ik glimlachte alsof alles in orde was, stoof de hal in en liep recht naar de lift, terwijl ik met een kort handgebaar de mensen achter de receptiebalie groette.

‘Eva!’

Ik draaide mijn hoofd om en zag een ranke brunette in een stijlvol ensemble van rok en blouse overeind komen in de zithoek van de hal. Haar donkere haar viel in dikke golven om haar schouders en een glimlach sierde haar volle lippen, die glanzend roze waren. Ik fronste, want ik kende haar niet.

‘Ja?’ antwoordde ik, plotseling op mijn hoede. Ze had een gretige glans in haar donkere ogen waarvan mijn haar recht overeind ging staan. Ook al voelde ik me afgeleefd en zag ik er waarschijnlijk ook zo uit, toch rechtte ik mijn schouders en draaide me naar haar toe.

‘Deanna Johnson,’ zei ze en ze stak een gemanicuurde hand uit. ‘Freelance verslaggever.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Hallo.’

Ze lachte. ‘Je hoeft niet zo argwanend te zijn, hoor. Ik wil al-

leen maar even met je babbelen. Ik ben met een verhaal bezig en ik zou je hulp wel kunnen gebruiken.'

'Neem me niet kwalijk, maar ik kan niets bedenken waar ik met een verslaggever over wil praten.'

'Zelfs niet over Gideon Cross?'

De haren in mijn nek prikten. 'Vooral niet over hem.'

Als een van de rijkste vijftientig mannen ter wereld, met een vastgoedportefeuille in New York die zo uitgebreid was dat het nauwelijks te bevatten was, was Gideon altijd nieuws. Maar het was ook nieuws dat hij mij had gedumpt en weer met zijn ex-verloofde ging.

Deanna sloeg haar armen over elkaar, waardoor haar décolleté nog beter uitkwam, iets waar ik alleen maar aandacht voor had doordat ik haar opnieuw opnam, maar nu zorgvuldiger.

'Ach toe,' probeerde ze. 'Ik kan je naam eruit laten, Eva. Ik zal niets gebruiken waar je aan te herkennen bent. Dit is je kans om het hem betaald te zetten.'

Het voelde alsof er een steen op mijn maag lag. Ze was precies Gideons type: lang, slank, met donker haar en een goudkleurige huid. Heel anders dan ik.

'Weet je zeker dat dat de weg is die je wilt bewandelen?' vroeg ik, instinctief aanvoelend dat ze in het verleden ooit eens met mijn man had geneukt. 'Hij is niet iemand die ik graag tegen me zou willen hebben.'

'Ben je bang voor hem?' vroeg ze fel. 'Ik niet, hoor. Zijn geld geeft hem nog niet het recht om maar alles te doen wat hij wil.'

Ik haalde langzaam en diep adem, en herinnerde me dat Dr. Terrence Lucas (nog iemand die met Gideon overhoop lag) ook iets dergelijks tegen me had gezegd. Ook al wist ik nu waartoe Gideon in staat was, hoever hij zou gaan om me te beschermen, ik kon evengoed eerlijk en zonder voorbehoud zeggen: 'Nee, ik ben niet bang. Maar ik heb geleerd dat het soms beter is om er niet tegen te vechten. Gewoon mijn leven weer oppakken is de beste wraak.'

Ze stak haar kin omhoog. 'We hebben niet allemaal een rockster achter de hand.'

'Het is goed met je.' Ik zuchtte inwendig toen ze mijn ex,

Brett Kline, noemde. Hij was de frontman van een band die op het punt stond om door te breken en een van de meest sexy mannen die ik ooit had ontmoet. Net als Gideon straalde hij sexappeal uit als een hittegolf. Maar anders dan Gideon was hij niet de liefde van mijn leven. Van hem zou ik voortaan afblijven.

‘Luister.’ Deanna haalde een visitekaartje uit een zak van haar rok. ‘Nog even en dan kom je erachter dat Gideon Cross je heeft gebruikt om Corinne Giroux zo jaloers te maken dat ze hem terug wilde. Als je het eindelijk ook door krijgt, kun je me bellen. Ik wacht wel.’

Ik nam het kaartje aan. ‘Waarom denk je dat ik iets weet wat het waard is om te vertellen?’

Haar volle mond werd dunner. ‘Omdat, wat Cross’ beweegreden ook was om het met jou aan te leggen, je hem toch hebt weten te raken. De koele kikker is een beetje ontdooid voor jou.’

‘Misschien wel, maar het is uit.’

‘Dat betekent niet dat je niet iets weet, Eva. Ik kan je helpen uit te vogelen wat nieuwswaarde heeft.’

‘Waarom doe je dit?’ Ik zou verdomme niet zomaar toelaten dat iemand Gideon onder vuur nam. Als zij vastbesloten was een bedreiging voor hem te vormen, was ik vastbesloten haar de pas af te snijden.

‘Er zit een duistere kant aan die man.’

‘Hebben we die niet allemaal?’ Wat had ze gezien van Gideon? Wat had hij haar laten zien in de loop van hun... verbintenis? Als ze die hadden gehad.

Ik vroeg me af of ik ooit het punt zou bereiken dat ik niet moordend jaloers was bij de gedachte dat Gideon intiem was met een andere vrouw.

‘Waarom gaan we niet ergens heen om te praten?’ probeerde ze me over te halen.

Ik wierp een blik op de medewerker achter de balie, die ons heel omstandig beleefd aan het negeren was. Ik was emotioneel gezien nog te rauw om nu met Deanna af te rekenen, en was nog aan het bijkomen van het gesprek met rechercheur Graves.

‘Misschien een andere keer,’ zei ik. Ik hield de mogelijkheid



open omdat ik van plan was om haar in de gaten te houden.

Alsof hij mijn ongemak aanvoelde, kwam Chad, een van de mensen van de nachtploeg achter de balie, naar ons toe.

'Ms. Johnson ging net weg,' zei ik tegen hem en ik ontspande me bewust. Als rechercheur Graves niets had weten te vinden om Gideon op te pakken, zou een nieuwsgierige freelance verslaggever het heus niet beter doen.

Helaas wist ik maar al te goed wat voor soort informatie er door de politie allemaal kon worden gelekt. Mijn vader, Victor Reyes, was politieagent en ik had er genoeg verhalen over gehoord.

Ik draaide me om naar de liften. 'Goedenavond, Deanna.'

'Ik kom nog wel een keer langs,' riep ze me na.

Ik stapte de lift in en drukte op het knopje voor mijn verdieping. Toen de deuren dicht gleden, liet ik me tegen de reling zakken. Ik moest Gideon waarschuwen, maar ik kon hem met geen mogelijkheid te pakken krijgen zonder dat het getraceerd kon worden.

De pijn in mijn borst werd heviger. Wat was onze relatie toch een klerezooi. We konden niet eens met elkaar praten.

Op mijn verdieping stapte ik uit de lift en ging mijn appartement binnen. Ik liep door de ruime woonkamer en liet mijn tas op een van de barkrukken bij de keuken vallen. Het uitzicht op Manhattan dat te zien was door de ramen die van de vloer tot het plafond liepen, kon me niet opvrolijken. Ik was te onrustig om aandacht te hebben voor waar ik was. Het enige wat ertoe deed, was dat ik niet bij Gideon was.

Terwijl ik de gang door naar mijn slaapkamer liep, hoorde ik muziek uit de kamer van Cary komen. Had hij bezoek? En zo ja, wie dan? Mijn beste vriend had besloten dat hij ging proberen twee relaties tegelijk in de lucht te houden, een met een vrouw die hem accepteerde zoals hij was, en een met een man die er een hekel aan had dat Cary iets met iemand anders had.

Ik liet mijn kleren op weg naar de douche op de badkamer-vloer vallen. Terwijl ik me inzepte, was het onmogelijk om niet te denken aan alle keren dat ik samen met Gideon gedoucht had en waarbij onze lust naar elkaar tot hevig erotische

ontmoetingen had geleid. Ik miste hem zo. Ik kon niet zonder zijn aanraking, zijn verlangen, zijn liefde. Mijn verlangen daarnaar was een knagende honger die me rusteloos en prikkelbaar maakte. Ik had geen idee hoe ik in slaap moest komen als ik niet wist wanneer ik weer de kans zou krijgen om met Gideon te praten. Er was zoveel dat uitgesproken moest worden.

Ik sloeg een handdoek om me heen en liep de badkamer uit...

Gideon stond vlak naast mijn gesloten slaapkamerdeur. Hoe hij eruitzag, wekte zo'n abrupte reactie bij me op dat het wel een fysieke klap leek. Mijn adem stokte en mijn hart begon met een opgewonden ritme te kloppen. Mijn hele wezen reageerde op hem met een krachtige hunkering. Het voelde alsof het jaren geleden was dat ik voor het laatst bij hem was geweest, in plaats van slechts een uur.

Ik had hem een sleutel gegeven, maar hij was ook eigenaar van het gebouw. Door dat voordeel kon hij me bereiken zonder een spoor achter te laten... zo had hij Nathan ook weten te bereiken.

'Het is gevaarlijk voor je om hier te zijn,' zei ik. Dat weerhield me er niet van om door het dolle heen te zijn dat hij er was. Ik dronk zijn beeld in me op met mijn ogen, die ik begerig over zijn slanke, breedgeschouderde gestalte liet zwerven.

Hij had een zwarte trainingsbroek en een geliefd Columbia-sweatshirt aan, een combinatie die hem eruit liet zien als de achtentwintigjarige man die hij was en niet als de miljardairmogol zoals de rest van de wereld hem kende. Een Yankeespetje was laag over zijn voorhoofd getrokken, maar de schaduw van de klep maakte zijn ogen er niet minder opvallend blauw van. Ze keken me fel aan en zijn lippen waren tot een grimige lijn vertrokken. 'Ik kon niet wegblijven.'

Gideon Cross was een onmogelijk mooie man, zo knap dat mensen bleven staan kijken als hij voorbijliep. Ik had hem ooit gezien als een seksgod, en de veelvuldige (en enthousiaste) demonstraties van zijn kunnen bewezen telkens weer dat ik gelijk had. Maar ik wist ook dat hij maar al te menselijk was. Net als ik was hij beschadigd.

De kans leek klein dat we het samen gingen redden.

Ik haalde diep adem en mijn lichaam reageerde op de nabijheid van dat van hem. Ook al stond hij een paar meter bij me vandaan, toch kon ik de bedwelmende aantrekkingskracht voelen, het magnetisme dat ik voelde door dicht bij de andere helft van mijn ziel te zijn. Zo was het al tussen ons vanaf de allereerste keer dat we elkaar zagen, toen we allebei onweerstaanbaar naar elkaar toe werden getrokken. We hadden onze woeste wederzijdse fascinatie voor lust aangezien, tot we beseften dat we zonder de ander niet konden ademen.

Ik vocht tegen de impuls om hem in de armen te vliegen, waar ik zo wanhopig graag wilde zijn. Maar hij was te stil, te ingehouden. Ik wachtte vol ongeduld op zijn teken.

Mijn god, wat hield ik van hem.

Hij balde zijn handen tot vuisten langs zijn zij. 'Ik kan niet zonder je.'

Mijn binnenste trok samen in reactie op het ruige randje in zijn stem, het raspende geluid dat zo warm en zinnelijk was.

'Je hoeft er niet zo vrolijk bij te klinken,' plaagde ik ademloos, in een poging hem in een iets betere stemming te krijgen voordat ik straks onder hem zou liggen.

Ik vond het heerlijk als hij ruw was en ik vond het heerlijk als hij teder was. Ik zou hem nemen hoe ik hem maar kon krijgen, maar het was zo lang geleden... Mijn huid tintelde en werd al verwachtingsvol strak, begerig naar de gretige eerbied waarmee hij me zou aanraken. Ik was bang voor wat er zou gebeuren als hij me met volle kracht zou nemen als ik zo uitgehongerd naar zijn lichaam verlangde. Misschien zouden we elkaar wel aan stukken scheuren.

'Ik ga eraan onderdoor,' zei hij bruto. 'Als ik niet bij je ben en je moet missen. Het voelt verdomme alsof mijn hele geestelijk welzijn van jou afhankelijk is, Eva, en jij wilt dat ik daar blij om ben?'

Mijn tong schoot naar buiten om mijn droge lippen te bevochtigen en hij gromde, waardoor ik huiverde. 'Nou... ik ben er wel blij om.'

Zijn houding werd zichtbaar minder gespannen. Hij moest vreselijk bezorgd zijn geweest over hoe ik zou reageren op wat

hij voor me had gedaan. Eerlijk gezegd was ik bezorgd geweest. Betekende mijn dankbaarheid dat ik gestoorder was dan ik besepte?

Toen herinnerde ik me de handen van mijn stiefbroer over mijn hele lichaam... zijn gewicht dat me de matras in drukte... de verscheurende pijn tussen mijn benen terwijl hij steeds weer bij me naar binnen ramde...

Ik beefde van hernieuwde woede. Als ik gestoord was omdat ik blij was dat die klootzak dood was, dan moest dat maar.

Gideon haalde diep adem. Hij ging met zijn hand omhoog naar zijn borst en wreef over het gebied boven zijn hart, alsof het daar pijn deed.

‘Ik hou van je,’ zei ik tegen hem en mijn ogen prikten van de verse tranen. ‘Ik hou zoveel van je.’

‘Engel.’ Hij was met een paar snelle stappen bij me, liet zijn sleutels op de grond vallen en schoof allebei zijn handen door mijn vochtige haar. Hij beefde en ik huilde, overweldigd door het besef hoe hard hij me nodig had.

Gideon hield mijn hoofd schuin onder de hoek waar hij me wilde, en nam met verschroeiende hartstocht bezit van mijn mond, waarbij hij me proefde met langzame, diepe halen van zijn tong. Zijn begeerte en hunkering schoten door al mijn zintuigen heen en ik jammerde, met mijn handen verstrikt in zijn sweatshirt. Zijn grommende reactie trilde dwars door me heen, waardoor mijn tepels strak gingen staan en ik over mijn hele huid kippenvel kreeg.

Ik versmolt met hem en duwde de pet van zijn hoofd zodat ik mijn vingers door zijn zijdeachtige zwarte manen kon laten glijden. Ik gaf me volledig over aan de kus, weggevaagd door de zwoele zinnelijkheid ervan. Er ontsnapte me een snik.

‘Niet doen,’ hijgde hij en hij trok zich terug zodat hij mijn kaak in zijn hand kon nemen. Hij keek in mijn ogen. ‘Ik kan er niet tegen als je huilt.’

‘Het is te veel.’ Ik beefde.

Zijn prachtige ogen zagen er net zo vermoeid uit als die van mij. Hij knikte grimmig. ‘Wat ik heb gedaan...’

‘Nee, dat niet. Wat ik voor je voel.’

Hij wreef het puntje van zijn neus tegen me aan en hij liet zijn handen teder over mijn blote armen glijden; handen met spreekwoordelijk bloed eraan, waardoor ik zijn aanraking alleen maar heerlijker vond.

‘Dank je wel,’ fluisterde ik.

Hij deed zijn ogen dicht. ‘Jezus, toen je vannacht wegging... ik wist niet of je terug zou komen... of ik je kwijt was...’

‘Ik kan ook niet zonder jou, Gideon.’

‘Ik ga me niet verontschuldigen. Ik zou het zo weer doen.’ Zijn greep op mijn arm werd steviger. ‘De andere mogelijkheden waren een straatverbod, verhoogde beveiligingsmaatregelen, waakzaamheid... voor de rest van je leven. Er was geen garantie dat je veilig zou zijn tenzij Nathan dood was.’

‘Je hebt me van je afgezonderd, buitengesloten. Jij en ik...’

‘Voor altijd.’ Hij drukte zijn vingertoppen tegen mijn geopende lippen. ‘Het is voorbij, Eva. Het heeft geen zin om ruzie te maken over dingen die niet meer veranderd kunnen worden.’

Ik veegde zijn hand opzij. ‘Ja, maar is het over? Kunnen we nu samen zijn of zijn we nog steeds bezig onze relatie voor de politie te verbergen? Hébben we eigenlijk wel een relatie?’

Gideon keek me doordringend aan en liet me zijn pijn en angst zien, zonder iets te verbergen. ‘Daarom ben ik hier, om dat aan jou te vragen.’

‘Als het aan mij ligt, laat ik je nooit gaan,’ zei ik fel. ‘Nooit.’

Gideon liet zijn handen over mijn keel naar mijn schouders glijden en liet daarbij een brandend spoor op mijn huid achter. ‘Ik wil zo graag dat dat waar is,’ zei hij zacht. ‘Ik was bang dat je weg zou rennen... dat je bang zou zijn. Voor mij.’

‘Gideon, nee...’

‘Ik zou je nooit pijn doen.’

Ik pakte de band van zijn trainingsbroek en trok eraan, ook al kon ik hem niet van zijn plaats krijgen. ‘Dat wéét ik.’

En lichamelijk gezien had ik ook geen enkele twijfel; hij was altijd voorzichtig met me geweest, altijd op zijn hoede. Maar emotioneel gezien was mijn liefde uiterst nauwkeurig tegen me gebruikt. Ik vond het nog steeds moeilijk om het absolute ver-

trouwen dat ik had in Gideons bewustzijn van mijn behoeftes, te verenigen met de argwaan die het gevolg was van een gebroken hart dat nog niet geheeld was.

‘O ja?’ Hij onderzocht mijn gezicht, als altijd gevoelig voor wat er niet werd gezegd. ‘Als ik je liet gaan, zou het mijn dood betekenen, maar ik zou je geen pijn doen om je te houden.’

‘Ik wil helemaal nergens heen.’

Hij ademde hoorbaar uit. ‘Mijn advocaten gaan morgen met de politie praten om een idee te krijgen van hoe de zaken ervoor staan.’

Ik legde mijn hoofd in mijn nek en drukte mijn lippen zachtjes op die van hem. We waren aan het samenspannen om een misdaad te verhullen en ik zou liegen als ik zei dat het me niets deed – ik was tenslotte de dochter van een politieagent – maar het alternatief was te vreselijk om zelfs maar te overwegen.

‘Ik moet weten dat je kunt leven met wat ik heb gedaan,’ zei hij zacht, terwijl hij mijn haar om zijn vinger wond.

‘Ik denk het wel. Kun jij dat?’

Zijn mond vond die van mij weer. ‘Zolang ik jou heb, kan ik alles aan.’

Ik ging met mijn hand onder zijn sweatshirt, zocht en vond zijn warme, gebruinde huid. Zijn spieren waren hard en gewelfd onder mijn handen, zijn lichaam een verleidelijk mannelijk kunstwerk. Ik likte zijn lippen, greep met mijn tanden de volle ronding van zijn onderlip en beet er zachtjes in. Gideon kreunde. Het geluid van zijn genot gleed als een liefkozing over me heen.

‘Raak me aan.’ De woorden vormden een bevel, maar zijn toon vormde een smeekbede.

‘Dat doe ik.’

Hij ging met zijn hand achter zich, greep mijn pols en trok mijn hand naar voren. Hij stootte schaamteloos zijn pik in mijn handpalm, en bewoog heen en weer. Mijn vingers kromden zich om de dikke, zware staaf en mijn hart ging sneller kloppen bij het besef dat hij niets aan had onder zijn trainingsbroek.

‘Jezus,’ hijgde ik. ‘Ik word zo heet van je.’

Zijn blauwe ogen brandden op mijn gezicht; zijn wangen bloosden en zijn fraai gevormde lippen gingen uit elkaar. Hij probeerde het effect dat ik op hem had nooit te verbergen, deed nooit alsof hij meer controle had over zijn reactie op mij dan ik had over mijn reactie op hem. Zijn dominantie in de slaapkamer werd er alleen maar opwindender door, omdat ik wist dat hij net zo weerloos was tegen de aantrekkingskracht die er tussen ons bestond.

Mijn borstkas werd strakker. Ik kon nog steeds niet geloven dat hij van mij was, dat ik hem zo mocht zien, zo open en hongerig en ongelooflijk sexy...

Gideon trok mijn handdoek open. Hij haalde scherp adem toen deze de grond raakte en ik helemaal naakt voor hem stond. 'O, Eva.'

Zijn stem was vol emotie, waardoor mijn ogen prikten. Hij rukte zijn shirt omhoog, trok het over zijn hoofd uit en gooide het opzij. Toen stak hij zijn hand naar me uit en stapte voorzichtig naar me toe, om het moment dat we elkaar met onze naakte huid zouden raken nog even uit te stellen.

Hij pakte mijn heupen met rusteloos grijpende vingers en hij ademde snel en hijgerig. De topjes van mijn borsten raakten hem het eerst, wat een plotselinge golf van sensatie door mijn lichaam joeg. Ik snakte naar adem. Hij perste me met een grom tegen zich aan, tilde mijn voeten van de vloer en droeg me achteruit naar het bed.

Sylvia Day

# Bezeten van jou



A.W. Bruna Uitgevers



# 1

Naalden van ijskoud water bestookten mijn oververhitte huid en de stekende pijn verjoeg de hardnekkige schaduwen van een nachtmerrie die ik me niet volledig meer kon herinneren.

Ik deed mijn ogen dicht, stapte verder onder de straal en dwong de angst en de misselijkheid die was blijven hangen om in een draaikolk rond het afvoerputje bij mijn voeten te verdwijnen. Een rilling teisterde me en mijn gedachten gingen naar mijn vrouw. Mijn engel die vredig lag te slapen in het appartement hiernaast. Ik verlangde hevig naar haar, wilde me in haar verliezen, en had er de pest aan dat ik dat niet kon. Haar niet tegen me aan kon houden. Dat ik haar wulpse lichaam niet onder dat van mij kon trekken en me erin kon laten zinken, en de herinneringen niet kon laten verjagen door haar aanraking.

'*Fuck.*' Ik zette mijn handpalmen plat tegen de koele tegels en liet de kilte van de straffende stortvloed door mijn botten trekken. Ik was een egoïstische klootzak.

Als ik een betere man was geweest, was ik van Eva Cross weggelopen op het moment dat ik haar zag.

Maar in plaats daarvan had ik haar tot mijn vrouw gemaakt. En ik wilde dat het nieuws van ons huwelijk werd uitgezonden via elk mogelijk medium, in plaats van het verborgen te houden als een geheim onder nog geen handjevol mensen. Erger nog: aangezien ik niet van plan was haar te laten gaan, zou ik een manier moeten vinden om te compenseren voor het feit dat ik *zo fucking* gestoord was dat we niet eens samen in dezelfde kamer konden slapen.

Ik zeepte me in en waste snel het plakkerige zweet van me af

waarin ik wakker was geworden. Een paar minuten later liep ik naar de slaapkamer, waar ik een trainingsbroek aantrok voordat ik naar mijn werkkamer ging. Het was pas even na zeven uur 's ochtends.

Nog maar een paar uur daarvoor was ik uit het appartement vertrokken dat Eva deelde met haar beste vriend, Cary Taylor. Ik wilde haar de tijd geven om nog even te slapen voor ze naar haar werk ging. We waren de hele nacht met elkaar bezig geweest, allebei te behoeftig en gulzig. Maar er was ook nog iets anders geweest. Ze had iets dwingend over zich gehad, wat aan me knaagde en waar ik een ongerust gevoel aan had overgehouden.

Er zat mijn vrouw iets dwars.

Mijn blik gleed naar het raam en het uitzicht op Manhattan erachter, en bleef toen rusten op de lege muur. In mijn werkkamer in ons penthouse op 5th Avenue hingen op die plek foto's van haar en van ons. Ik kon de collage zo voor me zien; ik had er de laatste maanden talloze uren naar zitten kijken. Ooit was uitkijken over de stad mijn manier geweest om mijn wereld in te kapselen. Nu bereikte ik dat door naar Eva te kijken.

Ik ging achter mijn bureau zitten, maakte mijn computer wakker door even met de muis te bewegen, en zoog langzaam en diep mijn adem naar binnen toen het gezicht van mijn vrouw mijn beeldscherm vulde. Ze was niet opgemaakt op de foto die mijn bureaubladachtergrond vormde, en door een handjevol lichte sproetjes op haar neus zag ze er jonger uit dan haar vierentwintig jaar. Mijn blik gleed over haar trekken; de boog van haar wenkbrauwen, haar heldere grijze ogen, haar volle lippen. Op de momenten dat ik me toestond eraan te denken, kon ik die lippen bijna op mijn huid voelen. Haar kussen waren zegeningen, beloftes van mijn engel die mijn leven de moeite waard maakten.

Ik blies vastberaden mijn adem uit, pakte de telefoon en drukte op de snelkeuzetoets voor Raúl Huerta. Ondanks het vroege uur nam hij snel en alert op.

'Mrs. Cross en Cary Taylor gaan vandaag naar San Diego,' zei

ik, en mijn hand balde zich tot een vuist bij de gedachte. Meer hoefde ik niet te zeggen.

‘Begrepen.’

‘Ik wil vóór het middaguur een recente foto van Anne Lucas en een gedetailleerd verslag van waar ze de afgelopen nacht is geweest, op mijn bureau hebben liggen.’

‘Uiterlijk,’ bevestigde hij.

Ik hing op en staaarde naar Eva’s betoverend mooie gezicht. Ik had haar vastgelegd op een gelukkig, onbewaakt ogenblik, een toestand waarin ik haar de rest van haar leven wilde houden. Maar afgelopen nacht was ze van streek geweest door een mogelijke aanvaring met een vrouw die ik ooit had gebruikt. Het was al een tijdje geleden sinds ik Anne voor het laatst was tegengekomen, maar als zij degene was die mijn vrouw van streek had gemaakt, zou ze me opnieuw tegenkomen. En snel ook.

Ik opende mijn postvak en begon door mijn e-mails te blade-ren, formuleerde snel een antwoord waar nodig, en langzamerhand werkte ik me naar de onderwerpregel toe waar mijn oog al op was gevallen zodra ik mijn e-mail had geopend.

Ik voelde Eva nog voordat ik haar zag.

Ik tilde mijn hoofd op en ging langzamer typen. Een plotse-linge vlaag van verlangen suste de onrust die ik altijd voelde als ik niet bij haar was.

Ik leunde achterover om het beeld beter in me te kunnen op-nemen. ‘Je bent vroeg op, engel.’

Eva stond in de deuropening met haar sleutels in haar hand, haar blonde haar viel warrig en sexy om haar schouders, haar wangen en lippen nog rozig van de slaap, haar rondingen ge-huld in een hemdje en een kort broekje. Ze had geen beha aan, en haar verrukkelijke borsten gingen zachtjes op en neer onder het geribde katoen. Ze was tener en ervoor gemaakt om een man op zijn knieën te krijgen, waardoor ik er vaak aan werd herinnerd hoe anders ze was dan de vrouwen met wie ik vóór haar altijd was gefotografeerd.

‘Ik werd wakker en ik miste je meteen,’ antwoordde ze, met de hese stem die me altijd weer een stijve bezorgde. ‘Hoelang ben je al op?’

‘Niet lang.’ Ik duwde de toetsenbordplank naar binnen om ruimte voor haar te maken op mijn bureau.

Ze liep op haar blote voeten naar me toe en verleidde me zonder dat ze er enige moeite voor hoefde te doen. Vanaf het eerste moment dat ik haar had gezien, wist ik al dat ze me te gronde zou richten. Die belofte lag besloten in haar ogen en in de manier waarop ze bewoog. Overal waar ze was, staarden mannen haar na. Begeerden haar. Net zoals ik zelf deed.

Ik greep haar bij haar middel toen ze dichtbij genoeg was en koos ervoor om haar op mijn schoot te trekken in plaats van haar op het bureau te laten plaatsnemen. Ik boog mijn hoofd, nam haar tepel in mijn mond en begon er met lange, diepe halen aan te zuigen. Ik hoorde haar naar adem snakken, voelde haar lichaam schokken bij de gewaarwording, en glimlachte inwendig. Ik kon met haar doen wat ik maar wilde. Dat recht had ze me gegeven. Het was het grootste geschenk dat ik ooit van iemand had gekregen.

‘Gideon.’ Haar handen gingen naar mijn haar en streken erdoorheen.

Ik voelde me nu al oneindig veel beter.

Ik tilde mijn hoofd op en kuste haar, proefde de kaneel van haar tandpasta en de onderliggende smaak die uniek was aan haar. ‘Hm?’

Ze raakte mijn gezicht aan, en bekeek het met een zoekende blik. ‘Heb je weer een nachtmerrie gehad?’

Ik blies hard mijn adem uit. Ze had altijd al dwars door me heen kunnen kijken. Ik wist niet zeker of ik daar ooit aan zou wennen.

Ik streek met het kussentje van mijn duim over het vochtige katoen dat om haar tepel geplakt zat. ‘Ik heb het liever over de natte dromen die je nu bij me oproept.’

‘Waar ging hij over?’

Ik kneep mijn lippen samen tot een dunne streep toen ze zo aandrong. 'Weet ik niet meer.'

'Gideon...'

'Hou er maar over op, engel.'

Eva verstijfde. 'Ik wil je alleen maar helpen.'

'Je weet hoe je dat kunt doen.'

Ze snoof. 'Seksmaniak.'

Ik trok haar dicht tegen me aan. Ik kon geen woorden vinden om haar te vertellen hoe ze aanvoelde in mijn armen, dus duwde ik mijn gezicht tegen haar hals en ademde de geliefde geur van haar huid in.

'Kanjer.'

Iets in de klank van haar stem maakte me op mijn hoede. Ik week langzaam achteruit en liet mijn blik over haar gezicht glijden. 'Zeg het eens.'

'Over San Diego...'. Ze sloeg haar ogen neer en beet op haar onderlip.

Ik bleef stil en wachtte af waar het gesprek naartoe ging.

'Six-Ninths zal daar ook zijn,' zei ze uiteindelijk.

Ze had niet geprobeerd te verbergen wat ik al wist, en dat was een opluchting voor me. Maar in plaats daarvan werd ik overspoeld door een ander soort spanning.

'Daarmee wil je zeggen dat dat een probleem is.' Mijn stem bleef vlak, maar ik was verre van kalm.

'Nee, het is geen probleem,' zei ze zacht. Maar haar vingers woelden rusteloos door mijn haar.

'Lieg niet tegen me.'

'Dat doe ik ook niet.' Ze haalde diep adem en hield toen mijn blik gevangen. 'Er klopt iets niet. Ik ben een beetje in de war.'

'Waarover precies?'

'Doe alsjeblieft niet zo,' zei ze zachtjes. 'Je moet niet zo ijzig doen en me buitensluiten.'

'Het spijt me heel erg. Maar hier zitten luisteren naar mijn vrouf die me vertelt dat ze in de war is vanwege een andere man, bezorgt me niet bepaald een goed humeur.'

Ze wriemelde zich van mijn schoot af en ik liet haar gaan, zodat ik naar haar kon kijken – haar kon peilen – met wat afstand tussen ons in. ‘Ik weet niet hoe ik het uit moet leggen.’

Ik negeerde vastberaden de verkillende knoop in mijn maag. ‘Probeer het eens.’

‘Het is gewoon...’ Ze keek omlaag, kauwend op haar onderlip. ‘Er is iets... nog niet af.’

Mijn borstkas verstrakte en werd heet. ‘Raak je opgewonden van hem, Eva?’

Ze verstijfde. ‘Zo zit het niet.’

‘Is het zijn stem? De tatoeages? Zijn magische pik?’

‘Hou daarmee op. Het is niet eenvoudig om erover te praten. Maak het niet nog moeilijker.’

‘Voor mij is het ook verdomd moeilijk,’ snauwde ik en ik kwam overeind.

Ik nam haar van top tot teen in me op. Ik wilde haar tegelijkertijd neuken en straffen. Ik wilde haar vastbinden, opsluiten, veilig weggeborgen van iedereen die mijn greep op haar zou kunnen bedreigen. ‘Hij heeft je behandeld als een stuk vuil, Eva. Ben je dat vergeten door naar de videoclip van *Golden* te kijken? Heb je iets nodig wat ik je niet geef?’

‘Doe toch niet zo lullig.’ Ze sloeg haar armen over elkaar, een defensieve houding waar ik alleen maar nog kwader van werd.

Ze moest open en zacht zijn. Ze moest helemaal voor mij zijn. En er waren momenten dat ik gek werd van hoeveel ze voor me betekende. Zij was het enige waarvan ik me niet wilde voorstellen dat ik het ooit zou kwijtraken. En nu zei ze het enige wat ik niet kon verdragen om te horen.

‘Ga hier alsjeblieft niet gemeen over doen,’ fluisterde ze.

‘Ik gedraag me opmerkelijk beschaafd, als je bedenkt hoe gewelddadig ik me op het moment voel.’

‘Gideon.’ Haar grijze ogen werden verduisterd door schuldgevoel, en toen zag ik tranen glinsteren.

Ik wendde mijn gezicht af. ‘Niet doen!’

Maar ze keek dwars door me heen, zoals ze altijd deed.

‘Het was niet mijn bedoeling om je pijn te doen.’ De diamanten ring aan haar vinger – mijn claim op haar – ving het licht en schoot vonken veelkleurig vuur tegen de muur. ‘Ik wil niet dat je geërgerd en kwaad op me bent. Het doet mij ook pijn, Gideon. Ik verlang niet naar hem. Ik zweer je dat ik niet naar hem verlang.’

Rusteloos liep ik naar het raam om te proberen de kalmte te vinden die ik nodig had om iets te doen aan het gevaar dat Brett Kline vertegenwoordigde. Ik had alles gedaan wat ik kon. Ik had de geloftes uitgesproken, ik had de ring om haar vinger geschoven. Ik had haar op elke mogelijke manier aan me gebonden. En nog was het niet genoeg.

De stad lag voor me uitgestrekt, het uitzicht belemmerd door hogere gebouwen. Vanuit het penthouse kon ik kilometers ver zien, maar vanaf het appartement aan de Upper West Side dat ik had betrokken naast dat van Eva, was het uitzicht beperkt. Ik kon de eindeloze linten van straten verstoppt met gele taxi’s of het zonlicht dat weerkaatste van de vele ramen van de wolkenkrabbers niet zien.

Ik kon Eva New York geven. Ik kon haar de wereld geven. Ik kon niet nog meer van haar houden dan ik deed; het verteedde me. En nog was een of andere klootzak uit haar verleden hard op weg me eruit te werken.

Ik herinnerde me hoe ze in Klines armen had gelegen en hem had gekust met een wanhoop die ze alleen voor mij hoorde te voelen. De mogelijkheid dat ze nog steeds werd gegrepen door lust voor hem maakte dat ik iets kapot wilde scheuren.

Mijn knokkels knakten toen ik mijn handen tot vuisten balde. ‘Moeten we elkaar nu al een poosje niet zien? Even de tijd nemen zodat Kline je verwarring kan oplossen? Misschien moet ik hetzelfde doen en Corinne helpen die van haar op te lossen.’

Ze haalde bevend adem bij het noemen van mijn voormalige verloofde. ‘Meen je dat nou serieus?’

Het bleef afschuwelijk lang stil.

Toen: ‘Gefeliciteerd, eikel. Je hebt me zojuist meer pijn gedaan dan hij ooit heeft gedaan.’

Ik draaide me net op tijd om om haar de kamer uit te zien benen, haar rug recht en gespannen. De sleutels die ze had gebruikt om zichzelf binnen te laten, had ze op mijn bureau gelegd, en de aanblik van die achtergelaten sleutels triggerde iets wanhopigs. ‘Stop.’

Ik greep haar en ze sribbelde tegen. Deze dynamiek tussen ons was zo vertrouwd; Eva die wegrent en ik die achter haar aan gaat.

‘Laat me los!’

Ik deed mijn ogen dicht en drukte mijn gezicht tegen haar aan. ‘Ik zal niet toestaan dat hij je krijgt.’

‘Op dit moment ben ik zo boos op je dat ik je wel kan slaan.’

Ik wilde dat ze dat deed. Ik wilde de pijn voelen. ‘Doe het maar.’

Ze zette haar nagels in mijn onderarmen. ‘Zet me neer, Gideon.’

Ik draaide haar om en drukte haar tegen de muur van de gang. ‘Wat wil je dan dat ik doe als je me vertelt dat je *in de war* bent vanwege Brett Kline? Ik heb het gevoel alsof ik aan de rand van een afgrond hang en dat mijn handen weg beginnen te glijden.’

‘Dus dan grijp je mij maar om je aan vast te houden? Waarom begrijp je dan niet dat ik nergens naartoe ga?’

Ik staarde naar haar omlaag, wanhopig op zoek naar iets om te zeggen wat het allemaal weer goed zou maken tussen ons. Haar onderlip begon te trillen en ik... ik stortte in.

‘Zeg me hoe ik dit moet aanpakken,’ zei ik schor, terwijl ik zachtjes met mijn vingers om haar polsen drukte. ‘Zeg me wat ik moet doen.’

‘Hoe je mij moet aanpakken, bedoel je?’ Ze trok haar schouders naar achteren. ‘Want ik ben hier degene die niet helemaal goed is. Ik leerde Brett in een periode van mijn leven kennen waarin ik mezelf haatte maar wilde dat anderen van me hiel-



den. En nu gedraagt hij zich zoals ik toen had gewild en daar word ik helemaal gek van.'

'Jezus, Eva.' Ik drukte harder en leunde met mijn hele lichaam tegen haar aan. 'Hoe kun je van me verwachten dat ik me daardoor niet bedreigd voel?'

'Ik verwacht van je dat je me vertrouwt. Ik heb het je verteld omdat ik niet wilde dat je rare signalen op zou vangen en daar de verkeerde conclusies uit zou trekken. Ik wilde er eerlijk over zijn zodat je je er níét bedreigd door zou voelen. Ik weet dat ik dingen in mijn hoofd heb die ik moet verwerken. Ik ga dit weekend naar Dr. Travis en...'

'Psychiaters zijn niet de oplossing voor al je problemen!'

'Schreeuw niet zo tegen me.'

Ik vocht tegen de aandrang om mijn vuist tegen het pleisterwerk achter haar te rammen. Het blinde geloof van mijn vrouw in de helende werking van therapie frustreerde me mateloos. 'We gaan niet naar een of andere stomme dokter rennen zodra we maar eventjes een probleem hebben. Het is jij en ik in dit huwelijk. Niet de hele godvergeten psychiatrische gemeenschap!'

Haar kin ging omhoog en haar kaken namen de vastberaden hoek aan die me gek maakte. Ze gaf nooit een duimbreed toe tenzij ze mijn pik in zich had. Dan gaf ze me alles.

'Jij mag dan misschien denken dat je geen hulp nodig hebt, kanjer, maar ik weet dat ik die wel nodig heb.'

'Jij bent wat ik nodig heb.' Ik legde mijn handen om haar gezicht. 'Ik heb mijn vrouw nodig. En ik heb het nodig dat ze aan mij denkt en niet aan een andere vent!'

'Ik zou bijna wensen dat ik niks had gezegd.'

Mijn lip krulde snerend omhoog. 'Ik weet wat je voelde. Ik heb het gezien.'

'O god. Jij jaloerse, gekke...' Ze kreunde zachtjes. 'Waarom begrijp je niet hoeveel ik van je hou? Brett is niets vergeleken met jou. Niéts. Maar eerlijk gezegd wil ik op dit moment niet bij je in de buurt zijn.'

Ik voelde haar weerstand, hoe ze zich verzette toen ze zich probeerde los te maken. Ik hield me aan haar vast als aan een reddingsboei. 'Zie je dan niet wat je met me doet?'

Eva werd slap in mijn armen. 'Ik snap jou niet, Gideon. Hoe kun je nou gewoon een schakelaar omzetten en je gevoelens uitzetten? Als je weet hoe ik over Corinne denk, hoe kun je haar dan zo voor mijn voeten werpen?'

'Jij bent de reden waarom ik leef, dat kan ik niet uitschakelen.' Ik liet mijn mond over haar wang glijden. 'Ik denk aan niets anders dan aan jou. De hele dag. Elke dag. Alles wat ik doe, doe ik met jou in gedachten. Er is geen ruimte voor iemand anders. Ik kan het niet uitstaan dat jij wel ruimte hebt voor hem.'

'Je luistert niet.'

'Als je maar bij hem uit de buurt blijft, verdomme.'

'Dat is ontwijkingsgedrag, geen oplossing.' Ze drukte haar vingers tegen mijn middel. 'Ik ben kapotgemaakt, Gideon, dat weet je. En ik ben mezelf stukje voor stukje weer in elkaar aan het zetten.'

Ik hield van haar zoals ze was. Waarom was dat niet genoeg?

'Dankzij jou ben ik sterker dan ik ooit ben geweest,' ging ze verder, 'maar er zijn nog steeds barsten. En als ik ze vind, moet ik erachter zien te komen hoe ze zijn ontstaan en hoe ik ze weer kan sluiten. Voorgoed.'

'Wat betekent dat nou weer, verdomme?' Mijn handen gingen onder haar topje, op zoek naar blote huid.

Ze verstijfde en duwde me weg, me afwijzend. 'Gideon, nee...'

Ik verzegelde haar mond met die van mij. Ik tilde haar op en legde haar op de grond. Ze sribbelde tegen en ik gromde: 'Verzet je niet tegen me.'

'Je kunt niet gewoon onze problemen wegneuken.'

'Ik wil je gewoon neuken.' Ik haakte mijn duimen achter het elastiek van haar korte broek en trok hem omlaag. Ik was buiten zinnen van het verlangen om in haar te zijn, haar te bezitten, te voelen hoe ze zich overgaf. Alles, wat dan ook, om de stem in mijn hoofd niet te hoeven horen die zei dat ik het had

verkloot. Alwéér. En dat ik deze keer niet zou worden vergeven.

‘Laat me los.’ Ze rolde zich op haar buik.

Ik sloeg mijn armen om haar heupen toen ze probeerde weg te kruipen. Ze zou me van zich af kunnen gooien zoals ze had geleerd en ze kon me met één woord laten ophouden. Haar stopwoord...

‘Crossfire.’

Eva bevroor bij het geluid van mijn stem en het ene woord dat was bedoeld om over te brengen met welke wirwar van emoties ze me teisterde.

Het was daar, in het oog van de storm, dat er iets knapte. Een felle en vertrouwde stilte verspreidde zich door mijn lichaam en suste de paniek die mijn zelfvertrouwen had doen wankelen. Ik werd rustig en liet de plotselinge afwezigheid van tumult tot me doordringen. Het was lang geleden dat ik voor het laatst die duizeligmakende overgang van chaos naar controle had gevoeld. Alleen Eva kon me zo diep raken en me tuimelend terugsmijten naar een tijd waarin ik aan de genade van alles en iedereen overgeleverd was geweest.

‘Jij gaat ophouden met je tegen me verzetten,’ zei ik kalm tegen haar. ‘En ik ga mijn verontschuldigen aanbieden.’

Ze werd slap in mijn armen. Haar overgave was volkomen en snel. Ik had weer de overhand.

Ik trok haar omhoog en naar achteren, zodat ze op mijn dijen kwam te zitten. Eva had het nodig dat ik de leiding nam. Als het mij duizelde, raakte ze de weg kwijt, en dat verzwakte mij nog meer. Het was een vicieuze cirkel en ik moest ervoor zorgen dat ik er meer grip op kreeg.

‘Het spijt me.’ Ik had spijt dat ik haar pijn had gedaan. Spijt dat ik mijn controle over de situatie was verloren. Ik was prikkelbaar geweest na de nachtmerrie – wat ze had aangevoeld – en doordat ik meteen daarna om mijn oren werd geslagen met Kline, had ik geen tijd gehad om mezelf bij elkaar te rapen.

Ik zou met hem afrekenen. Ik zou haar stevig in mijn greep houden. Punt. Andere opties waren er niet.

‘Ik heb je steun nodig, Gideon.’

‘Je moet tegen hem zeggen dat je getrouwd bent.’

Ze leunde met haar slaap tegen mijn wang. ‘Dat ga ik ook doen.’

Ik verschoof haar zodat ze op mijn schoot kwam te zitten, leunde achterover tegen de muur en trok haar dicht tegen me aan. Ze sloeg haar armen om mijn nek en mijn wereld was weer in orde.

Haar hand gleeed over mijn borst omlaag. ‘Kanjers...’

De verleidende klank in haar stem kende ik goed. Ik had meteen een stijve, en mijn bloed werd heet en dik. Het wond Eva op om zich aan me over te geven, en die reactie zette mij in vuur en vlam op een manier die met niets te vergelijken was.

Ik duwde mijn hand in haar haar, pakte een vuistvol van de zachte, goudkleurige lokken vast en keek hoe haar oogleden zwaar werden toen ze het zachte trekken voelde. Ze werd in bedwang gehouden en was aan mijn genade overgeleverd, en ze vond het heerlijk. Ze had het nodig, net zo hard als ik.

Ik nam bezit van haar mond. En toen nam ik bezit van haar.

Terwijl Angus Eva en mij naar ons werk reed, scrolde ik door mijn agenda en dacht ik aan de vlucht van mijn vrouw om halfnegen.

Ik keek naar haar. ‘Je neemt een van de vliegtuigen naar Californië.’

Ze was uit het raampje van de Bentley aan het kijken, de stad in zich opnemend met haar gebruikelijke gretige interesse, maar nu draaide ze zich naar mij om.

Ik ben geboren in New York. Ik ben opgegroeid in en rond de stad en heb er uiteindelijk mijn eigendom van gemaakt. Op een gegeven moment merkte ik de stad niet meer op. Maar Eva’s fascinatie en verrukking over mijn stad hadden me er opnieuw mee laten kennismaken. Ik observeerde de stad niet net

zo intens als zij, maar ik zag hem wel met een frisse blik.

‘O ja?’ zei ze uitdagend, en haar ogen verraadden dat ze zich ook tot mij aangetrokken voelde.

Haar ‘neuk-me’-blik zorgde ervoor dat de wijzer voortdurend in het rode gebied zat.

‘Ja.’ Ik klapte de hoes van mijn tablet dicht. ‘Het is sneller, comfortabeler en veiliger.’

Haar mondhoeken gingen omhoog. ‘Goed dan.’

Dat vleugje plagerige spot boeide me, maakte dat ik alle mogelijke verdorven en rauwe dingen bij haar wilde doen totdat er alleen maar volledige overgave overbleef.

‘Jij mag het aan Cary vertellen,’ ging ze verder, en ze sloeg haar benen andersom over elkaar, waarbij ze me kort een blik op het randje kant van haar kousen en haar jarretels gunde.

Ze had een rood mouwloos shirt en een witte rok aan, met hoge hakken met enkelbandjes eronder. Een heel acceptabel zakelijk ensemble dat tot ingehouden sexy werd verheven door het lichaam dat eronder zat. Er vonkte elektriciteit tussen ons in, de instinctieve herkenning dat we waren geschapen om perfect op elkaar aan te sluiten.

‘Vraag me of ik met je meega,’ zei ik. Ik haatte het idee dat ze een heel weekend niet bij me zou zijn.

Haar glimlach verflauwde. ‘Dat kan ik niet. Als ik mensen wil gaan vertellen dat we getrouwd zijn, zal ik moeten beginnen met Cary, en dat kan ik niet als jij erbij bent. Ik wil niet dat hij het gevoel krijgt dat hij naast een leven bungelt dat ik met jou aan het creëren ben.’

‘Ik wil er ook niet naast bungelen.’

Ze haakte haar vingers in die van mij. ‘Dat we onze vrije tijd doorbrengen met vrienden betekent niet dat we minder een stel zijn.’

‘Ik breng liever tijd met jou door. Jij bent de interessantste persoon die ik ken.’

Haar ogen werden groot en ze staaarde me aan. Toen kwam ze plotseling in beweging en voordat ik besepte wat ze deed,

trok ze haar rok omhoog en ging met haar benen aan weerskanten op me zitten. Ze legde haar handen om mijn gezicht, drukte haar lippen die glansden van de lipgloss op die van mij en kustte me wezenloos.

‘Mmm,’ kreunde ik toen ze zich buiten adem van me aftrok. Mijn vingers knepen in de volle ronding van haar prachtige kont. ‘Doe dat nog eens.’

‘Ik heb zo’n zin in je op dit moment,’ zei ze hijgend, terwijl ze mijn lippen schoonveegde met haar duim.

‘Daar heb ik niks op tegen.’

Haar omfloerste lach gleed helemaal om me heen. ‘Ik voel me op dit moment zo geweldig.’

‘Beter dan in de gang?’ Haar plezier was aanstekelijk. Als ik de tijd stil had kunnen zetten, had ik het op dat moment gedaan.

‘Dat is een ander soort geweldig.’ Haar vingertoppen taptansten over mijn schouders. Ze straalde wanneer ze gelukkig was en haar plezier maakte alles om haar heen vrolijker. Zelfs mij. ‘Dat was het beste compliment dat je me kon geven, kanjer. Vooral omdat het afkomstig was van dé Gideon Cross. Jij ontmoet elke dag fascinerende mensen.’

‘En ik wil altijd maar dat ze weggaan zodat ik weer naar jou toe kan.’

Haar ogen glinsterden. ‘Mijn god, ik hou zoveel van je dat het pijn doet.’

Mijn handen trilden en ik drukte ze tegen de achterkant van haar dijen om het voor haar te verbergen. Mijn blik dwaalde rusteloos heen en weer, op zoek naar iets waar ik me aan vast kon klampen.

Als ze eens wist wat die woorden met me deden.

Ze omhelsde me. ‘Ik wil dat je iets voor me doet,’ mompelde ze.

‘Alles. Wat dan ook.’

‘Laten we een feestje geven.’

Ik greep de gelegenheid om op een ander onderwerp over te

gaan met beide handen aan... 'Geweldig. Ik zet de schommel wel in elkaar.'

Eva leunde naar achteren en gaf een duw tegen mijn schouder. 'Niet zo'n soort feestje, maniak.'

Ik zuchtte. 'Jammer.'

Ze grijsde ondeugend. 'Als ik je nou eens de schommel be-  
loof in ruil voor het feestje?'

'Aha, nu komen we ergens.' Ik leunde achterover, intens van haar genietend. 'Vertel eens wat je in gedachten hebt.'

'Drank en vrienden, van mij en van jou.'

'Oké.' Ik woog de mogelijkheden af. 'Ik accepteer je drank en je vrienden, en verhoog de inzet met een vluggertje in een donker hoekje ergens tijdens het feestje.'

Ik zag dat ze even moest slikken en ik glimlachte inwendig. Ik kende mijn engel goed. Dat ik meedeed aan haar heimelijke exhibitionisme betekende een volledige ommezwaai voor mij, en hoewel het me nog steeds verbaasde als ik erover nadacht, had ik er absoluut geen problemen mee. Ik had alles over voor die momenten waarop het enige wat voor haar telde was dat ze gevuld werd door mijn pik.

'Je bent een keiharde onderhandelaar,' zei ze.

'Dat is helemaal de bedoeling.'

'Goed dan.' Ze likte haar lippen. 'Ik accepteer je vluggertje en verhoog de inzet met een potje aftrekken onder de tafel.'

Ik trok mijn wenkbrauwen op. 'Gekleed,' pareerde ik.

Er rommelde iets in de lucht tussen ons in dat klonk als een soort gespin. 'Ik denk dat u uw plannen nog maar eens moet bekijken en herzien, Mr. Cross.'

'Ik denk dat u beter uw best zult moeten doen om me te overtuigen, Mrs. Cross.'

Ze was, zoals altijd, de meest verkwikkende onderhande-  
lingspartner van mijn werkdag.

We namen afscheid van elkaar op de negentiende verdieping, waar ze de lift uitstapte naar de hal van Waters Field & Leaman.

Ik was vastbesloten haar bij mijn team te krijgen zodat ze voor mij zou werken. Het was een doel waar ik elke dag aan werkte.

Toen ik bij mijn kantoor aankwam, zat mijn assistent al aan zijn bureau.

‘Goedemorgen,’ begroette Scott me, en hij stond op toen ik eraan kwam. ‘Pr belde een paar minuten geleden. Ze krijgen een ongewoon aantal vragen te verwerken over geruchten van een verloving tussen u en Miss Tramell. Ze willen weten hoe ze moeten reageren.’

‘Ze moeten het bevestigen.’ Ik liep hem voorbij en ging naar het jassenrek in de hoek achter mijn bureau.

Hij kwam achter me aan. ‘Gefeliciteerd.’

‘Dank je.’ Ik schudde me uit mijn jasje en hing het over een haakje. Toen ik weer naar hem keek, stond hij te grijnzen.

Scott Reid handelde duizend-en-een dingen zorgvuldig en in stilte voor me af, wat ertoe leidde dat anderen hem onderschatten en dat hij onopgemerkt kon blijven. Het was meer dan eens voorgekomen dat zijn gedetailleerde observaties van individuen buitengewoon scherpzinnig waren gebleken, dus betaalde ik hem meer dan het normale salaris voor zijn functie, om te voorkomen dat hij ergens anders heen ging.

‘Miss Tramell en ik gaan voor het einde van het jaar trouwen,’ vertelde ik hem. ‘Alle aanvragen voor interviews of foto’s voor ons beiden moeten via Cross Industries gaan. En zeg hetzelfde tegen de beveiliging beneden. Niemand mag bij haar in de buurt komen voordat hij eerst langs mij is gekomen.’

‘Ik zal het doorgeven. En Mr. Madani wilde een seintje krijgen wanneer u er was. Hij wil graag even met u praten vóór de vergadering van deze ochtend.’

‘Ik ben er klaar voor.’

‘Mooi,’ zei Arash Madani terwijl hij binnenstapte. ‘Er is een tijd geweest dat je hier voor zevenen was. Je begint laks te worden, Cross.’

Ik gaf de advocaat een waarschuwende blik waar geen vuur achter zat. Arash leefde voor zijn werk en hij was er verdomd



goed in, wat de reden was dat ik hem had weggeplukt bij zijn vorige werkgever. Hij was de taaiste raadsman die ik ooit was tegengekomen, en in de jaren daarna was dat niet veranderd.

Ik gebaarde naar een van de twee stoelen voor mijn bureau, ging in mijn stoel zitten en keek hoe hij in die van hem ging zitten. Zijn donkerblauwe pak was eenvoudig, maar op maat gemaakt, en zijn golvende, zwarte haar werd in toom gehouden door een strakke coupe. Zijn donkerbruine ogen straalden een scherpe intelligentie uit, en dat gold ook voor zijn glimlach, die meer een waarschuwing inhield dan een groet. Hij was zowel een vriend als een werknemer en ik waardeerde zijn gebrek aan geouwehoer.

‘We hebben een aanzienlijk bod gekregen op het pand op 36th Street,’ zei hij.

‘O?’ Mijn antwoord werd even opgehouden door een wirwar van emoties. Het hotel dat Eva haatte, bleef een probleem zo lang ik het bezat. ‘Dat is mooi.’

‘Dat is vreemd,’ kaatste hij terug, terwijl hij een enkel op de tegenovergestelde knie legde, ‘als je bedenkt hoe langzaam de markt aan het opkrabbelen is. Ik heb me door heel wat lagen moeten werken, maar de bieder is een dochteronderneming van LanCorp.’

‘Interessant.’

‘Brutaal. Landon weet dat het een-na-hoogste bod veel lager ligt; zo’n tien miljoen lager. Ik adviseer dat we het pand van de markt halen en er over een jaar of twee nog eens naar kijken.’

‘Nee.’ Ik leunde achterover en wuifde de suggestie weg. ‘Laat hem het maar hebben.’

Arash knipperde met zijn ogen. ‘Zit je me nou te belazeren? Waarom heb je zo’n haast om van dat hotel af te komen?’

*Omdat ik het niet bij mijn bezittingen kan houden zonder mijn vrouw daarmee pijn te doen. ‘Ik heb zo mijn redenen.’*

‘Dat zei je ook toen ik je een paar jaar geleden aanraadde om het te verkopen en jij besloot om er miljoenen aan renovaties aan te besteden. Een uitgave waar je nog maar net quitte mee

begint te draaien, en nú wil je het verkopen in een nog steeds zwakke markt aan een man die het op je gemunt heeft?’

‘Het is nooit een slechte tijd om onroerend goed te verkopen in Manhattan.’ En al helemaal nooit om iets weg te doen waarvoor Eva verwees als mijn ‘neukhol’.

‘Er zijn wel betere tijden, en dat weet jij net zo goed als ik. Landon weet het. Als jij aan hem verkoopt, moedig je hem alleen maar aan.’

‘Prima. Misschien gaat hij dan wat beter spelen.’

Ryan Landon wilde zijn gram halen; ik nam het hem niet kwalijk. Mijn vader had het fortuin van de Landons weggevaagd en Ryan wilde een Cross daarvoor laten boeten. Hij was niet de eerste zakenman die achter me aan zat vanwege mijn vader, en hij zou niet de laatste zijn. Maar hij was wel de hardnekkigste. En hij was nog zo jong dat hij genoeg tijd had om aan de taak te besteden.

Ik keek naar de foto van Eva op mijn bureau. Alle andere overwegingen waren ondergeschikt.

‘Hé,’ zei Arash, en hij stak zijn handen in de lucht alsof hij zich overgaf, ‘het is jouw bedrijf. Ik wil alleen weten of de regels zijn veranderd.’

‘Er is niets veranderd.’

‘Als je dat gelooft, Cross, ben je nog meer de weg kwijt dan ik dacht. Terwijl Landon jouw ondergang aan het beramen is, lig jij op het strand.’

‘Hou eens op met me onder de neus te wrijven dat ik een weekendje vrij heb genomen, Arash.’ Ik zou het zo weer doen. Die dagen die ik met Eva in North Carolina had doorgebracht, waren goddomme de droom geweest die ik mezelf nooit had gegund.

Ik stond op en liep naar het raam. De kantoren van LanCorp zaten in de wolkenkrabber twee straten verderop, en het kantoor van Ryan Landon had een eerste klas uitzicht op het Crossfire-gebouw. Ik vermoedde dat hij heel wat keren op een dag naar mijn kantoor stond te kijken terwijl hij zijn volgende

zet uitbroedde. Af en toe staaarde ik terug en daagde ik hem uit om me harder aan te vallen.

Mijn vader was een crimineel geweest die talloze levens had verwoest. Hij was ook de man die me had leren fietsen en hoe ik met trots mijn handtekening moest zetten. Ik kon de reputatie van Geoffrey Cross niet redden, maar ik kon verdomme wel beschermen wat ik uit zijn as had opgebouwd.

Arash kwam bij me staan bij het raam. 'Ik zal niet zeggen dat ik me niet ergens met een lekker ding als Eva Tramell zou verbergen als ik de kans kreeg. Maar ik zou verdomme wel mijn mobieltje bij me hebben. Vooral midden in een onderhandeling waarbij veel op het spel staat.'

Ik dacht terug aan de smaak van gesmolten chocolade op Eva's huid, en ik bedacht dat zelfs al was er een orkaan geweest die de spanen van het dak had gerukt, ik er nog geen seconde aandacht aan zou hebben geschonken. 'Je probeert medelijden bij me op te wekken.'

'Toen LanCorp die software in handen kreeg, hebben ze daarmee jaren voorsprong op je gekregen qua research en ontwikkeling. En dat heeft hem brutaal gemaakt.'

Dat was waar Arash' bloed echt van kookte: dat Landon van zijn eigen succes genoot. 'Die software is vrijwel waardeloos zonder de hardware van PosIT.'

Hij keek even naar mij. 'Dus?'

'Agendapunt nummer drie.'

Hij draaide zich naar mij. 'Bij mij stond er *Nog vast te stellen*.'

'Nou, bij mij staat er *PosIT*. Ben ik nu nog steeds de weg kwijt?'

'Godsamme.'

Mijn bureautelefoon piepte, gevolgd door Scotts stem uit de luidspreker. 'Een paar dingen, Mr. Cross. Miss Tramell zit op lijn een.'

'Dank je, Scott.' Ik liep naar de telefoon terwijl de spanning van de jacht door mijn bloed snelde. Als we PosIT in handen kregen, zou Landon weer terug bij af zijn. 'Als ik klaar ben, wil ik Victor Reyes spreken.'

‘Zorg ik voor. En dan is Mrs. Vidal nog bij de receptie,’ ging hij verder, waardoor ik plotseling stil bleef staan. ‘Wilt u dat ik de ochtendvergadering uitstel?’

Ik keek door de glazen wand die mijn kantoor afscheidde van de rest van de verdieping, ook al kon ik mijn moeder niet zien vanaf die afstand. Mijn handen balden zich tot vuisten langs mijn lichaam. Volgens de klok op mijn telefoon had ik nog tien minuten over, en mijn vrouw was aan de lijn. Ik voelde een drang om mijn moeder te laten wachten tot het mijn agenda schikte, niet die van haar, maar ik onderdrukte deze.

‘Geef me twintig minuten extra,’ zei ik tegen hem. ‘Ik neem de telefoontjes van Miss Tramell en Reyes aan, en daarna kun je Mrs. Vidal hier laten komen.’

‘Begrepen.’



Ik wachtte even. Toen pakte ik de telefoon op en drukte op het snel knipperende lampje.



## **Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via [www.leesditboek.nl](http://www.leesditboek.nl).

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste boeken?

Volg ons dan via [www.awbruna.nl](http://www.awbruna.nl),  en  en meld u aan voor de nieuwsbrief.